

אתגתא

בשבוע 1031 | י"א בשבט תשפ"ג, 02.02.23

חילוץ מאירועי אסון, קיבוץ
גלויות והרכב משפחתי
מוזיקלי: שגרת החיים של גולן
ואך רחוקה מלהיות שגרתית
// עניין אישי, רבקי גולדפינגר

אביגיל מיזליק עם טרייפל פירות מיוחד לט"ו בשבט

מהפכת נגד

פרופסור גידי ספיר, משפטן
בכיר מאוניברסיטת בר
אילן, קורא להחזיר לכנסת
ולמשלה את הסמכויות
שנלקחו מידיהן בהפיכה
המשטרית שחולל אהרן ברק
// אסף משניות

צילום: עופר עמרם

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

מי מסית ומי מוסת?

שני דברים שהמפגינים האכפתיים נגד הרפורמה של יריב לוי חייבים להכיר

1 מוצאי שבת. עושים הבדלה ומתעדכנים בחדשות בחשש, לשמוע את המספרים והפרטים של האירוע הנורא בליל שבת. מתברר שזה אחד מהמקרים הנדירים שבהם המציאות מזועזעת יותר מחרושת השמועות. והבטן מתהפכת.

ואז מגיעות התמונות מההפגנה בתל אביב. ושוב הבטן. אני יודע, הייתה דקת דומייה בהתחלה. ולפיד גם פרסם תמונה יפה שלו רוכן ומדליק נרות נשמה על המדרכה. ועדיין, אתה מסתכל על האלפים ושואל: אי אפשר היה לוותר הפעם? נכון, כבר פורסמו מודעות יקרות על פני עמודים שלמים בעיתונים. נכון, כבר נכתבו מאמרי תעמולה בחינם על פני עיתונים שלמים. אז מה. אי אפשר היה להגיד: "השבוע לא מתאים"? מה קרה? בשמאל לא קיים המושג "ס'פאסנישט"? הרי אפילו רון חולדאי הבין את זה וביטל את השתתפותו בהפגנה שבה היה אמור לנאום. וכמוהו גם בני גנץ. לא רק ביטל, אלא אף נסע באותו לילה לביקור בנווה יעקב.

ואז, במחשבה שנייה, אחרי כמה שניות של זעזוע, אתה שואל את עצמך בכנות: רגע, ובלי הפיגוע, ההפגנה הזאת לא עושה לך רע? ואתה עונה לעצמך בכנות: כן, גם בשבוע רגיל קשה לראות את התמונות האלה. כלומר את השידורים החיים המתמשכים האלה. כי בשורה התחתונה, נגד מה הם מפגינים שם ברבבותיהם? נגד הדמוקרטיה. זאת הפגנה חוקית לגמרי, כמובן. לגיטימית. רק שבעצם היא אומרת, היא זועקת, דבר אחד: הבחירה של הרוב, של למעלה משני מיליון אזרחים היא לא לגיטימית. על זה המחאה.

2 ובמחשבה שלישית, נראה לי שאני יכול להבין את המפגינים בעיתוי הזה. ודווקא מה שכל כך מזועזע אותי בקיום ההפגנה הזאת, כששבעת מתינו ה"ד מוטלים לפנינו, הוא מה שיכול להסביר את קיומה בכל שבוע. בניגוד לטענות שנשמעו פה למחרת בימים, מפגיני תל אביב אינם אדישים לכאב הפיגוע בירושלים, או בכלל למה שנעשה פה במדינה. להפך. הם אזרחים אכפתיים. מעורבים. ובדיוק לכן הם יוצאים להפגין גם אחרי הפיגוע הנורא. אין להם ברירה. הם חייבים. הם נלחמים על המדינה. אין להם ארץ אחרת. הבעיה היא שמישהו גרם להם להאמין, בלב שלם, שאדמתם בוערת. שעכשיו הדבר שהכי מסוכן למדינה הוא הרפורמה של יריב לוי. או "המהפכה המשטרית", כפי שהם קוראים לה. ולכן, למרות הכאב על הטבח בירושלים, הם החליטו שיש ערך חשוב יותר. מבחינתם הם קיבלו החלטה ערכית ונאצלת. עת לעשות לה' הפרו תורתך.

והמחשבה הזאת, שמדובר באנשים טובים ואכפתיים, רק מבאסת עוד יותר. הכי קל היה לפטור אותם באבחנת "טרולים", "מטרוללים", או כל מילה אחרת עם האותיות ט' ול'. אבל זהו, שלא. כלומר, יש שם גם כאלה, בשוליים. ראינו את דגלי פלשתין (אגב, אני באופן אישי לא הייתי נוטל חלק בהפגנה שיש בה דגלי פלשתין גם בשולי השוליים). אבל הרוב שם הוא מלח הארץ ואוהב הארץ. וזה מה שמפחיד בסיפור הזה: המון מוסת שיוצא בהמוניו להפגנות סוערות נגד אויב חדש ועדכני. הרי רק לפני כמה שבועות האויב המסוכן שצריך לצאת נגדו עם לפידים היה אבי מעוז והאגף הקטן שהוא שלו במשרד החינוך, זוכרים? ולפניו בן גביר. ולפניו סמוטריץ'. ופעם היה גם שר החינוך המפחיד ההוא, הרב רפי פרץ. שלא לדבר על אילת שקד, לפני שחצתה את הקווים ועברה לצד הנכון. אז עכשיו הדמון החדש הוא האיש הכי שקול והכי ענייני בפוליטיקה הישראלית לדורותיה, יריב לוי. ובעוד כמה ימים, אתם תראו, הדמון הכי חם ואופנתי בתל אביב יהיה שר התקשורת שלמה קרעי.

3 יש שני ז'אנרים של משתתפים במחאות השמאל. כלומר, יש הרבה מאוד סוגים של מפגינים, אבל אפשר לחלק אותם בימים אלה לשתי קבוצות עיקריות. אחת היא אלה שמחוללים את האירוע, שעושים את הקמפיין ואת כל ההפחדה: ראשי מערכת המשפט בראשות אהרן ברק, פוליטיקאים משמאל, עיתונאים בכירים, ראשי מערכות התקשורת, ויתר בני מיעוטים שמרגישים שהשלטון שלהם, עריצות המיעוט, הסתיים, אבל לא מוכנים להיכנע בקלות, ומנסים בעזרת כל הכוחות התקשורתיים שעומדים לרשותם - ועומדים לרשותם! - להשפיע על דעת הקהל.

וישנו הסוג השני: הקהל עצמו. אלה שהקמפיין עובד עליהם. ומפחיד באיזו קלות בלתי נסבלת הוא עובד עליהם. כמה הם קלים לשכנוע. כמה הם נוחים להסתה.

מצאתי את עצמי עובר השבוע על כל מילה ברשימת חותמי עצומת "מוזיקאים למען דמוקרטיה" שאליה הצטרפו למעלה ממאתיים אומנים. אלה לא בכירי כלכלה והייטק. מדובר ביוצרים נחשבים ואהובים, שמעוררים בקוראי העצומה רגשות וצילילים וזיכרונות. ואתה קורא את הזעקות שלהם מפני השלטון שנבחר, את המילים הקשות, החריפות, ועובר שם אחרי שם, ומנסה להבין מי מסית ומי מוסת. ולמה, למען ה', כל כך קל להסית? מה, דני סנדרסון באמת אוכל את זה שנתניהו "מנסה לחולל הפיכה משטרית ולרוקן את הדמוקרטיה הישראלית מתוכן", כלשון העצומה שהוא חתום עליה? לאן נעלמה התבונה? איפה ההומור הנדיר שלו? מה עם הדיוק בכתיבה?

4 ובחזרה לאנשי ההייטק והכלכלנים: כידוע, אחד הדברים הנבזיים ביותר שעשה נפתלי בנט בשעתו היה להאשים את כל מי שהתנגד להקמת הממשלה נטולת המנדט שלו ב"פלגנות מסוכנת" וב"שריפת אסמים". שוב ושוב ושוב (גם באירועים מקודשים כמו יום הזיכרון לשואה ויום הזיכרון לחללי מערכות ישראל) הוא חזר אל הסיפור ההיסטורי המזועזע ההוא, כשהמסר ברור: כמו בזמן החורבן הנורא, גם בזמננו ישנם הסיקריקים האלה שמוכנים שהבית ייחרב, ושורפים את מחסני המזון שיכולים להציל את חייו, רק בגלל שהם קנאים שלא מוכנים לפשרה עם האחים המוסלמים. בנט הכיר היטב את הגן האחדותי של המגזר שבו השתמש וורק. הוא ידע בדיוק איזה סנטימנט הוא יכול לעורר עם הדימוי הזה של שורפי אסמים ומחרחרי מלחמה ומדון.

הזמן חלף. ממשלת רק' לא יביי של בנט ולפיד נפלה אחרי זמן קצר. קמה ממשלה חדשה, מגובשת, עם רוב מוצק, עם חיבור אידיאולוגי אמיתי של מפלגות שונות שמייצגות את רוב העם. נכון, לא כל העם. נציגים של חלק משמעותי מהעם סירבו, ועדיין מסרבים, לשבת בממשלה שבראשה עומד הדמון שהאופנה לתעב אותו לא חולפת כבר שנים (וזוכרים שלפני לא הרבה זמן הם אמרו לנו: רוצים שנצטרף לממשלה בראשות הליכוד? אין בעיה. תחליפו את נתניהו ב... יריב לוי). אז מה עושים עכשיו בשמאל? מקבלים בצער את התוצאות ומתארגנים מחדש לקראת הבחירות הבאות? מה פתאום. הרי בבחירות הבאות הרוב הימני-מסורתי-דתי-חרדי רק יגדל. הם רק מתרבים, הדוסים האלה, אין דרך לנצח אותם בקלפי. אז יאללה, בואו נשרוף את המועדון, ניצור תחושת כאוס בכל החזיתות, בכל שבוע חזית אחרת, ואז אולי נצליח לשכנע מישהו פה שהדרך להציל את המצב היא להחזיר לנו את שלטון המיעוט. ואתה רואה את מה שקורה פה בימים האחרונים, ופתאום הדימוי הנבזי ההוא של בנט על שורפי האסמים הופך לדי קרוב למציאות. הם לא ממש שורפים את האסמים, אבל אין להם שום בעיה, למען קידום ערכי הכאוס, להוציא את דיבת הכלכלה הישראלית ולהוריד דרמטית את ערך מניית האסמים.

5 יש שני דוקומנטים מהשבוע שאתם חייבים להכיר. וכשאני אומר "אתם" אני מתכוון לא רק לתומכי הרפורמה של לוי, אלא גם ובעיקר לאלה שיוצאים לרחובות בתחושת חירום לאומית (שאני, כאמור, מאמין לה). הקטע הראשון הוא של ראש המחנה. הוא הוציא השבוע סרטון טיקטוק שבו נשאל: "ראש האופוזיציה, איך בעצם המהפכה המשפטית מובילה לקריסה כלכלית?" הוא מישיר מבט למצלמה ואומר: "תדמיינו ככה. יש חדר ישיבות גדול, יושב בו משקיע ענק! שמשקיע מאות מיליונים או מיליארדים בכל העולם. והוא בוחן השקעה בישראל. הוא קורא לאנליסט שלו. אנליסט זה בן אדם שמנתח את הסיטואציה. הוא אומר לו: 'תגיד, ישראל בימים אלה, זה מקום שכדאי להשקיע בו?' והוא אומר לו 'לא'. הוא אומר לו 'למה לא?' והוא אומר 'יש אי יציבות שלטונית, יש ממשלה כאוטית, יש קיצוניים בשלטון ויש בלגן עצום במערכת המשפטית - ואם מישהו ידפוק אותנו לא יהיה מי שיגן עלינו'. הוא אומר 'אז מה לעשות?' הוא אומר 'אז תשקיע

בסינגפור"'. וואי. האמת? עזבו אתכם פוליטיקה, מי מאיתנו, מימין ומשמאל, רוצה שמשקיעים זרים יברחו מישראל לטובת סינגפור? ואז מתברר שכמעט כמו בכל סרטון, נאום או ריאיון של לפיד, יש כאן, לצד הרהיטות, ההופעה המרשימה והדגלון היפה בדש החליפה, גם אי דיוק משמעותי. וכמו תמיד אפשר לגלות אותו באמצעות חיפוש פשוט בגוגל. הנה מה שכתוב בוויקיפדיה על המדינה שלפיד מתאר באופן כל כך משכנע איך המשקיעים עוברים אליה בגלל ה"ממשלה הכאוטית" שלנו: "קשה לראות את סינגפור כמדינה דמוקרטית. ראשית, קביעת אזורי הבחירה היא שרירותית ונעשית בידי מפלגת השלטון, ה-PAP, בהתאם לצרכיה האלקטורליים, לעיתים זמן קצר לפני הבחירות. שנית, מועמדים יריבים סובלים ממסע רדיפה, שנעשה לעיתים בסייע המערכת המשפטית. הם עלולים להיות מפותרים מעבודתם בשל עילה כלשהי ולהיתבע תביעת דיבה בשל התבטאויות בגנות הממשלה. במקרה בולט שהיה ב-1997 הצליחה מפלגת השלטון לחסל פוליטית את אחד מיריביה הבולטים. ההתרחשויות זכתה לתשומת לב בין-לאומית ולגיטוי חריף של ארגון אמנסטי". הבנתם?

עכשיו, האם לפיד ידע שזה לא נכון, בדיוק כמו שהוא יודע שהכלכלה הישראלית יציבה ושאינן כל השלכות לרפורמה המשפטית עליה, ופשוט בנה בצניניות על זה שהקהל שלו לא יעשה גוגל, כי סינגפור זה נשמע טוב (הרי הייתה פעם סדרת תוכניות כזאת של חיים הכט על כמה נקי ומחונך שם)? או שמא הוא מקשקש, אבל בתום לב - כלומר החטא היחיד שלו הוא רק חוסר רצינות משוע? לא יודע. אבל לפיד הוא לא הסיפור. הסיפור הוא האלפים שיוצאים עם שלטים לרחובות אחרי שראו את הסרטון הזה והשתכנעו שהמצב כאוטי.

6 אז לכל הכאוטים, במיוחד בשבילכם, הנה הדוקומנט השני מהשבוע. ננסו נא לפודקאסט המצוין של ד"ר גדי טאוב 'שומר סף'. הוא קיים השבוע ראיון עומק מקיף עם שר המשפטים יריב לוי על כל הרפורמות שלו. שיחה מרתקת שבה מסביר לוי בבחירות רבה, ובעיקר בענייניות, את כל המהלכים שלו, ועונה על כל הטענות נגדם. אז בבקשה מכס, רגע לפני שאתם יוצאים גם השבוע להפגנה במוצאי שבת עם מבט של "הלכה המדינה" בעיניים, תקשיבו רגע לאיש שהולך לעשות את הרפורמה, ואולי תגלו שהמצב לא כזה נורא. אפשר להישאר בבית. אפשר להישאר בארץ.

יש רק בעיה טכנית קטנה. בעוד סרטון הטיקטוק שבו מסביר לפיד איך הרפורמה המשפטית של לוי תהרוס את הכלכלה הישראלית הוא באורך 31 שניות, הפודקאסט שבו לוי מסביר כמה הרפורמה טובה למדינה נמשך שעה, 9 דקות ו-29 שניות. בעיה, אני מבין. אבל מה לעשות. אכפת לכם ממה שקורה פה, נכון? אז תשקיעו קצת זמן. תלמדו מהסינגפורים החרוצים (וחוץ מזה שבלמעלה משעה דיבורים של לוי מצאתי הרבה פחות אי דיוקים מב-31 השניות של לפיד).

אני רק מקווה שאין לכם בעיה של דת ומצפון להקשיב לטאוב. הרי הוועדה הרוחנית של עיתון 'הארץ' החליטה השבוע שמקומו לא יכירנו מעל דפי העיתון. למה? כי "חילופי השלטון האחרונים, שלוו במתקפה אגרסיבית ומיידידת על הדמוקרטיה הישראלית, כפי שאנחנו ב'הארץ' תופסים אותה, הרצון להחליש את מערכת המשפט בעזרת מהלכים קיצוניים שנעשים באופן חד-צדדי וללא מעצורים, מאלצים גם אותנו, ככלי תקשורת, להתגונן בפני מה שנתפס בעינינו כהפיכה משטרית. במובן הזה, אנחנו מוצאים קושי רב ליישב את הדיסוננס: מצד אחד להיות בחוד החנית נגד ההפיכה הזאת, ובמקביל לפרסם מאמרים שנותנים רוח גבית לאותה הפיכה. במונחים של דמוקרטיה מתגוננת, אנו מאמינים שכעת זהו זמן של מגננה". זה מדהים. 'הארץ', העיתון שבמשך עשרות שנים שוחט כאן כל פרה קדושה - דת, ציונות, ביטחון, ארץ ישראל - וקידש רק דבר אחד: את חופש הביטוי והעתונות, מתגלה כאן לא כ"יתד נאמן", אלא כ"הפלס", ביטאון הפלג הירושלמי. מי שלא בהשקפה שלנו, ב"השקופע", בדיוק כמו שאנחנו רואים אותה, הוא טרייף.

טוב, אבל אולי להקשיב לפודקאסט שלו חד-פעמית זה בסדר? הרי יש שנהגו להקל בהאזנה בשינוי, במהירות כפולה. אומרים שככה זה גם פחות משפיע על הנפש בתקופה של דמוקרטיה מתגוננת. ●

איך ליהנות ממטעמי ט"ו בשבט ולשמור על הבריאות

פירות יבשים ואגוזים עשירים בשלל רכיבים חיוניים, אך צריך גם לדעת לצרוך אותם בחוכמה. לכבוד ט"ו בשבט, מרינה דוחובני, דיאטנית קלינית במכבי שירותי בריאות, מביאה לנו 5 עצות להכנת טנא בריא לט"ו בשבט

מתכון לכדורי תמרים-קקאו טעימים ובריאים

חומרים לכ-20 כדורים:

20 תמרי מג'הול גדולים ורכים
4 כפות שטוחות אבקת קקאו מנופה
2/3 כוס שקדים טחונים
2 כפות טחינה גולמית
1/3 כפית קינמון
לציפוי: קוקוס טחון (לא קלוי ולא ממותק). אופציות נוספות: פולי קקאו גרוסים, אבקת קקאו, שומשום, שברי פיסטוקים ועוד.

אפשרויות לגיוון:

במקום הטחינה לשים 2 כפות חמאת בוטנים טבעית ללא סוכר, במקום השקדים הטחונים לשים חופן אגוזים מסוגים שונים (אגוזי לוז שבורים, פיסטוקים, אגוזי מלך ועוד).

אופן ההכנה:

- מוציאים את הגלעינים מתוך התמרים ומניחים בקערה בינונית.
 - יוצקים מעל התמרים מים רותחים עד לכיסוי ומניחים להם להתרכך למשך 5 דקות.
 - מסננים ומצננים.
 - מעבירים את התמרים למעבד מזון וטוחנים יחד עם הקינמון, הקקאו והשקדים עד לקבלת תערובת חלקה ואחידה.
 - מעבירים לקירור למשך שעה וחצי.
 - יוצרים מהתערובת בידיים רטובות כדורים בגודל כדור פינג פונג ומגלגלים בכל ציפוי שאוהבים.
- ניתן לאחסן בקופסא אטומה במקרר טרם ההגשה.

בתאבון וט"ו בשבט שמח!

1. הקפידו לרכוש פירות יבשים ואגוזים ממקומות ידועים, שבהם התחלופה מאוד גבוהה על מנת לקבל מוצרים טריים בהם הטעם והערכים התזונתיים נשמרים.

2. בחרו בפירות יבשים ללא תוספת סוכר. פירות כמו משמשים, אגנס, מנגו, חמוציות וכו' נמכרים גם ללא סוכר וללא חומרים משמרים או צבעי מאכל. ניתן לשאול את המוכר וגם לראות את ההבדלים בעין. נכון שאולי הם פחות יפים למראה ופחות מבריקים, אך הם הרבה יותר בריאים.

3. הוסיפו לטנא אגוזים וזרעים (פיצוחים) מכל הסוגים אך הקפידו על צורתם הטבעית, ללא קלייה וללא תוספת מלח. האגוזים והזרעים באופן טבעי עשירים בסיבים תזונתיים, ויטמינים ומינרלים רבים, ביניהם: ויטמין E, ויטמין B, מגנזיום ואשלגן. חלקם אף מכילים את חומצת השומן החיונית אומגה 3. שימו לב כי קלייה וחימום הורסים את חומצת השומן החיונית הזו.

4. שדרגו את הטנא בהכנת חטיפים מפירות יבשים, כאלו שגם אפשר לאכול כארוחת ביניים קלה. לדוגמא, כדורי "שוקולד" מתמרים, אגוזים או שקדים בתוספת אבקת קקאו. זהו תחליף נפלא לכדורי השוקולד הרגילים שגם הילדים יאכלו בהנאה רבה (ראו מתכון).

5. במידה והטנא מיועד לגני הילדים או לאירוח משפחתי, הימנעו מתוספת הפיצוחים בשל סכנת חנק לילדים מתחת לגיל 5. כמובן שאפשר עדיין להכין חטיפים מפירות יבשים ואגוזים טחונים, כדי שגם ילדים קטנים יוכלו ליהנות מהטנא הבריא שלכם, וכך תוכלו לסייע להם בפיתוח הרגלי אכילה בריאים להמשך הדרך.

*לתשומת ליבכם: ישנם ילדים רבים הסובלים מרגישות למשפחת האגוזים. במידה והטנא שלכם מכיל אגוזים לסוגיהם, אנא ציינו או הודיעו זאת בבירור.

זיכרון צורב

- ואני לא סוציולוג או משהו, אבל אני מנחש שהם היו העבדים של ילדי השמנת שעברו שם לפניכם.
- מרתק, מה עוד אתה יכול לספר על המסכנים הללו?
- לכולם שם היה וייב חזק של בני זקונים. בכור אחד לא ראיתי שם, בחיי. ואני יש לי חוש לדברים האלה.
- איך אתה מסביר את זה?
- כנראה קרה להם משהו נורא. או שהם פשוט ישר יולדים בני זקונים, זה גם יכול להיות. הרי מי אנחנו שנתערב לאנשים בתכנון ילודה.
- אוקיי.
- ודווקא על המסכנים האלה ירד הים והטביע אותם. אין צדק בעולם, תאמיני לי. איזה בלגן שהיה שם, את בטח יכולה לדמיין.
- כן.
- טוב, אם את יכולה לדמיין אני לא אפריע לך.
- לא לא, אשמח שאתה תתאר.
- אז בואי אני אספר לך שהיה בלגן גדול. כל המסכנים טבעו, חלק שקעו כמו אבן, חלק כמו נוצה. אגב, קילו אבן וקילו נוצה שוקעים באותה מהירות.
- וזה חשוב לסיפור?
- זה לדעתי שופך אור על הדמות שלי כיצור משכיל.
- הבנתי.
- בקיצור, בתוך הבלגן הזה של הים המתפצל איבדנו את עופרה שלי ואני נתקעתי עם הילד.
- ומאז אתם לבד?
- הלוואי, גם כל הצד של אשתי נתקע איתנו. את כל הפסח עשינו איתם באילת. רציתי לירות לעצמי בראש, אבל אני מדוזה. אין לי לא ראש ולא אצבעות.
- ולא נשק.
- רישיון נשק דווקא יש לי, בכל זאת אני שוחה במזרח התיכון.
- ומה לגבי אשתך?
- אני מודה שחששתי שקרה הגרוע מכול.
- שמה?
- שהיא שרדה את האירוע. סתם סתם, זו בדיחה קטנה שלי, באמת אני אוהב את עופרה מאוד מאוד ומאחל לה רק בריאות.
- יופי.
- כמה שבועות לאחר מכן קיבלנו טלגרמה ממנה שהיא נסחפה לאזור תימן, חטפה שם צרבת.
- היא זו שחטפה צרבת?
- כן, המטבח התימני לא בשבילה. נורא חריף.
- הבנתי. העיקר שהתאחדתם בסוף.
- תודה לאיל.
- ומאז אתם חוגגים את הפסח יחד?
- שקוף שחוגגים.
- נהדר.
- לא באמת, זה סתם היה משחק מילים. כי כאילו אנחנו שקופים, הבנתי?
- אה, אז אתם לא חוגגים פסח?
- מה פתאום חוגגים, אנחנו נוצרים אוונגליסטים.
- אוהבי ישראל?
- בואי נגיד שאנחנו מחבקים יהודים בכל הזדמנות.
- איזה יופי.
- נשמה, אנחנו מדווחות. ●

ערב טוב לכל המאזינים וברוכים הבאים לעוד תוכנית של 'בגוף ראשון' - סיפורים היסטוריים שמסופרים מנקודת מבטם של מי שחוו אותם על גופם. והיום נמצא איתנו אורח מיוחד, מר דווה. שלום לך.
- שלום לך רונה, כיף להיות פה.
- מר דווה, אתה מדווח. אני מדייקת?
- בהחלט, לכן לא לחצתי לך יד כשנכנסתי. חבל שתחטפי צריבה, זה לא צורה.
- הבנתי.
- פשוט חשוב לי להבהיר, שלא תחשבי שאני שומר נגיעה בקטע דתי או משהו.
- הכול טוב מר דווה. לענייננו, אני מבינה שאתה נכחת בקריעת ים סוף, ושבשבילך לא מדובר היה בנס גדול בכלל.
- נכון רונה, בשבילי היה מדובר בטרagedיה לא קטנה.
- שתף אותנו.
- תראי, אני בכלל לא הייתי אמור להיות שמה בקריעת ים סוף. אני הייתי אמור להיות בעבודה.
- מה אתה עושה בחיים?
- אני צורב דיסקים.
- הגיוני.
- וגם יש לי פס של מכונות משקאות.
- בוא נתקדם.
- הייתי אמור לעבוד בסיני אותה תקופה, אבל פתאום אמרו שזה חול המועד. אז אמרתי יאללה, נעלה עם כל המשפחה לאילת, נעשה בננה.
- מעניין.
- כן, תביני רונה, זה היה חול המועד הראשון בהיסטוריה, אף אחד עוד לא ידע מה עושים, אז זרמנו. בקיצור, התחלנו לשחות לכיוון אילת, ופתאום משום מקום נהיה כזה חרבה בתוך הים בדיוק איפה ששחינו. אני והילד נתקענו בצד אחד... ואשתי, אשתי נתקעה בצד השני...
- אשתך, מרת דווה?
- לאשתי קוראים עופרה.
- סליחה.
- תהיי רגישה בבקשה, זה סיפור קשה.
- כמובן.
- בקיצור אנחנו מחפשים את עופרה, מנסים לראות לאן היא שחתה, פתאום אנחנו רואים מלא עברים עוברים בחרבה.
- ואיך ידעת שהם עברים?
- היו להם תיקים של בת עמי.
- אהה.
- וואלה, נראו חבר'ה על הכיפאק עקרונית. מה שכן, היו להם המון כלי זהב. רואים שהם באו מכסף, אם את מבינה. וזה, אם להיות כן איתך, קצת הרגיש כאילו הם באו להוציא לנו את העיניים עם כל העושר שלהם.
- נשמע מאוד לא נעים.
- מאוד. ואנחנו מדווחות פשוטות את יודעת, 90 אחוז מים, 10 אחוז באג"ח. לא משחקים בכסף שאין לנו.
- ומה קרה אחרי שהם עברו?
- אחרי שעברו הטחונים האלה, הגיעו פתאום חבורה של מסכנים. מוכי שחין כאלה, מגרדים בכל הגוף. ממש רחמנות. ראו עליהם שהם אנשים שלא יכולים לפגוע בזבוב.
- מעניין.

אנחנו כאן
בשביל
המדינה
בני דוד עלי

הם שם בשביל המדינה

אנחנו כאן בשביל המדינה

משלימים את קמפוס המגורים החדש

פרסומי ישראל

הם נמצאים בחוד החנית של החברה הישראלית.
בצבא, בלימוד התורה, בעשייה הציבורית.

עכשיו ההזדמנות שלנו להחזיר אהבה למדינה של המדינה

י"ז - י"ח בשבט
8-9 בפברואר

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

ט"ו בשבט לא סביר

"אולי יש מקום לשינויים בפירות היבשים", הוא אמר, "אבל אתה לא חושב שזה חייב להיעשות בהסכמה?"

פילחת מהסופר מסטיקים בלי לשלם? אולי אתה לוקח בקופה שקיות ניילון חד־פעמיות כדי להרוס את כדור הארץ? אדם שקונה פירות טריים הוא עברייני מסוכן ביותר, הוא עלול לבצע את הפשעים הכי מסוכנים, אפילו לתמוך ביריב לזין ולטעון שהכלכלה הישראלית לא מתרסקת, הלוא כן?"

"אני בסך הכול רוצה לקנות פירות טריים לט"ו בשבט, חגה של ארץ ישראל", לחשתי, "למה זה מהווה בעיה?"

"כי זה נוגד את עילת הסבירות", יישר בא־לריב־מהרה את עניבתו, "למה ט"ו בשבט? ולמה דווקא ארץ ישראל? יש פה לכאורה הפרה בוטה של עיקרון השוויון ו/או הדרה של ארצות אחרות, זה בלתי סביר בעליל. אילו היית קונה שוקולד תוצרת חוץ לכבוד חג האהבה שיחול בעוד שבוע אז מילא, הוולנטיין הוא חג נוצרי בינלאומי סביר בהחלט. אבל פירות? מהארץ? בשביל חג שרק יהודים חוגגים? זה נראה לך סביר באיזשהו אופן ו/או צורה?"

שתקתי. גם ככה הקונים מסביב התרחקו מאיתנו כי קלטו שנקלעתי למצב סופר רגיש באמצע הסופר. ובסך הכול באתי לקנות פירות, לא לעשות מהפכות.

"שמע", התרכך היועץ, "גם אני מסכים שאולי יש מקום לשינויים מסוימים בפירות היבשים, אבל זה חייב להיעשות בהסכמה".

"טוב", אמרתי, "בוא נגיע לפשרה".

"שמע מה אני מציע", הוא אמר, "אתה יכול לעשות סדר ט"ו בשבט, אבל בלי פירות טריים, לא בסדר, לא בט"ו ובלי השבט".

"אז מה נשאר לי?" רטנתי.

"הידיעה שהצלת את המדינה מאובדן השלטון הבלעדי שלי", אמר היועץ.

"טוב", אמרתי, "ומה אתה נותן?"

"אני אבדוק את הנושא של הפירות היבשים ואחזיר תשובה תוך שבועיים־שלושה, או אחרי החגים, בכל מקרה לא יאחר מחנוכה הבא או עד שתקום ממשלה יותר נוחה, המאוחר מביניהם".

"ועד אז? ייבשת אותי לגמרי".

"נו יופי, הנה קיבלת עוד פירות יבשים".

ארץ צבי

גשם דק ועדין החל לרדת בדיוק כשנגמרו ההספדים, והלוויה של ד"ר צבי צמרת יצאה לדרכה. הגשם שחייכנו לו הגיע סוף סוף, השקה את רגבי האדמה שעטפו את גופו של צבי, צביקה, שכל כך אהב את ארץ ישראל.

הוא השתתף באופן קבוע ואדוק בשיעור על פרשת השבוע, שבמשך כמה שנים גם אני זכיתי להשתתף בו בכל יום חמישי. הוא היה ד"ר צבי צמרת - היסטוריון בעל שם, לשעבר יו"ר המזכירות הפדגוגית במשרד החינוך, מנכ"ל יד בן צבי, ממנסחי אמנת כנרת לשיתוף פעולה והבנה בין הזרמים השונים בעם, פעיל מרכזי בהעלאת יהודי ברית המועצות לישראל ועוד ועוד - אבל בשיעור הוא היה פשוט צביקה. ידען בלתי רגיל ויחד עם זה סקן, מלא ענווה, תמיד רוצה להקשיב, ללמוד, להיות שווה בין שווים בחבורת הלומדים המגוונת.

האיש החייכן ונעים ההליכות הזה היה מהדגם שנדמה שכבר לא מייצרים יותר. הוא היה יהודי וצינוני נלהב, אהב בכל נימי נפשו את הארץ, את העם ואת המורשת היהודית. הוא אהב אנשים והם אהבו אותו. גם אני, הקטן, אהבתי אותו מאוד.

הגשם פסק, ואחרי כמה דקות חזר לרדת. בעדינות, בענווה, באהבה.

ממש כמו שצביקה היה. ●

"פירות טריים בט"ו בשבט? זו הפיכה משטרית!" אילוסטרציה

"למה ט"ו בשבט? ולמה דווקא ארץ ישראל? יש פה לכאורה הפרה בוטה של עיקרון השוויון ו/או הדרה של ארצות אחרות, זה בלתי סביר בעליל. אילו היית קונה שוקולד תוצרת חוץ לכבוד חג האהבה שיחול בעוד שבוע אז מילא, הוולנטיין הוא חג נוצרי בינלאומי סביר בהחלט. אבל פירות? מהארץ? בשביל חג שרק יהודים חוגגים?"

תוך כדי העמסת תפוזים באגף הירקות, נעמד לידי אחד מגוהץ עם עניבה ובחן את העגלה שלי במבט חודר. "למה אתה קונה כל כך הרבה פירות?" הוא שאל בנימה קצת עוינת.

התלבטתי אם להגיד לו שזה לא עניינו או להעיף אותו בבעיטה, אבל אז נזכרתי שאני לא כל כך מצטיין בהתגוששות עם אנשים זרים. אז אמרתי את האמת, שהפירות הם לכבוד סדר ט"ו בשבט.

"למה תפוזים?" הוא חקר בדאגה מופגנת, "למה לא פירות יבשים?"

"לא רוצה פירות יבשים מחוץ לארץ עם המון חומרים משמרים", אמרתי, "אני רוצה פירות טריים שנשתבחה בהם ארץ ישראל".

"אתה לא יכול", הוא פסק.

"למה?"

"יש מניעה משפטית".

טפחתי על שכמו וצחקתי בקול גדול. כמה טוב לגלות שגם בימים המטורללים האלה עדיין יש לאנשים חוש הומור. רק כשהוא תקע בי שוב את המבט החודר שלו הבנתי שהוא רציני כמו שופט בזמן שהוא ממציא את הביטוי "אמת לשעתה" ומצליח לא להתפוצץ מצחוק במקביל.

"בט"ו בשבט אוכלים פירות יבשים", הוא קבע, "אתה לא יכול להחליט פתאום שאתה אוכל פירות טריים, זו הפיכה משטרית".

"מה הקשר להפיכה?" התקשחתי, "ומי אתה בכלל שתגיד לי מה לאכול ומה לא?"

"עורך הדין גילי בא־לריב־מהרה", הוא הציג את עצמו, "אני היועץ המשפטי שלך".

"אתה מה?"

"היועץ המשפטי. אני פה כדי להציל אותך מעצמך".

"תודה", אמרתי, "אבל כדי לבחור תפוזים אני לא צריך יועץ משפטי".

"אף אחד לא שואל אותך".

"לא זכור לי שמיניתי אותך להיות עורך הדין שלי".

"אז מה? גם הממשלה לא מינתה את עורכת הדין גלי בהרב־מיארה, ובכל זאת היא קובעת להם מתי אסור להרוס בתי מחבלים ומתי עדיין אסור", הוא אמר, "וחוץ מזה, אתה כן מינית אותי".

"מתי?"

"לפני דקה, כששאלת אם מבחינת החוק היבש מותר לך לקנות פירות יבשים".

"לא שאלתי".

"אף אחד לא שואל אם שאלת. זה התפקיד של הייעוץ המשפטי".

"התפקיד של הייעוץ", אמרתי, "כשמו כן הוא - לייעץ".

"יפה מאוד", הוא אמר, "אז אני מייעץ לך להחזיר מהר את כל הפירות שלקחת לפני שתסתבך".

"תודה על העצה, אבל אני לא מקבל אותה".

"אתה חייב".

"למה?"

"כי אחרת התנועה לגיחוך השלטון תגיש נגדך עתירה ואני לא אוכל להגן עליך בבית המשפט".

"אתה בכלל לא עורך הדין שלי".

"לכן אני לא אגן עליך".

"אז אני אמצא לי עורך דין אחר".

"חבל, אתה לא משאיר לי ברירה", נדלק לו אור בעיניים, "אני נאלץ להוציא אותך לנבצרות עד שתסתיים החקירה בעניינך".

"איזו חקירה?"

"לא יודע", הוא אמר, "צריך לבדוק. אולי נתת שוחד לאחד העובדים כדי שיביא לך מהמחסן פירות יותר טובים? אולי

תעשו חשבון איפה הכי נוח פותרים חשבון בלאומי ונהנים מ:

₪1,200 מענק או ₪30,000 הלואה ללא ריבית ב-30 תשלומים

לאומי

leumi

הכי נוח

לפתיחת חשבון
הכנסו לאתר לאומי או לאפליקצייה

ההטבה מיועדת ללקוחות פרטיים מצטרפים חדשים ללאומי אשר יעבירו לחשבונם בלאומי באינטגרציה משכורת חודשית ויבצעו חיוב חודשי מינימלי בכרטיס אשראי שהונפק על ידי לאומי בתנאים ובסכומים כפי שיקבעו על ידי הבנק. קצבת נכות מביטוח לאומי או ממשרד הביטחון תחשב כמשכורת לבחינת הסכום הקובע. הלואה ללא ריבית: הלואה נושאת ריבית שנתית קבועה. הלקוח יזכה בסכום הריבית מדי חודש בכפוף לעמידה בתנאי המבצע. פרסום זה אינו מהווה הצעה או התחייבות למתן הלואה. אישור ההלוואה ותנאיה כפופים לשיקול דעת הבנק, אי עמידה בפירעון ההלוואה או האשראי עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. מענק 1,200 ₪: המענק ישולם ב- 36 תשלומים חודשיים בכפוף לעמידת הלקוח בתנאי המבצע. המבצע בתוקף עד 31.12.2023. לאומי רשאי להפסיק או לשנות את תנאי המבצע בכל עת וללא כל הודעה מוקדמת. תנאי המבצע המלאים והמחייבים מפורסמים באתר הבנק או בסניפים.

"אנחנו כמו כדור במגרש טניס"

השבוע הוכרז על צעדים למלחמה בטרור, אבל מה קורה עם מחבלים שנלכדו ועומדים למשפט? המשפחות השכולות שעוברות כאב ועינוי דין חושפות את היחס הלא יאמן שמקבלים הרוצחים בבתי הדין הצבאיים

כשמישהו בא בכוונה ונוטל את החיים, אין על זה מחילה. מאז אותו יום אנחנו בכאב בלתי פוסק. ביום ראשון נגמר סוף סוף הפרק הזה בחיי משפחתה של אורי. הטלטלה הזאת שככה. אבל עינוי הדין הזה איננו נדיר.

גם משפטם של רוצחי הנערה רנה שנרב מתחיל בשיהוי מיותר. הוא יחל רק ביום שני הקרוב. שלוש שנים וחצי אחרי שהמחבלים הכינו מטען חבלה, הטמינו אותו, צפו בה הולכת יחד עם אחיה ואביה למעיין עין דני בשלווה של יום שישי בבוקר - והפעילו את המטען. שלוש שנים וחצי, למרות שהמשפט כבר יכול היה להיגמר מזמן. למה?

בכל פעם שמתרחש פיגוע, מערכת הביטחון עובדת קשה מאוד כדי לתפוס את הרוצחים ואת הסייענים. אנשים רבים מסתכנים כדי להביא את בית החרושת לרוע הזה אל מאחורי סורג ובריח ולרוב הם מצליחים. עם ישראל שומע בחדשות שהמחבלים נתפסו ונושם לרווחה, אבל מה קורה אז?

"המשפט הזה נדמה כמו מגרש טניס ואנחנו הכדור", מספרת שירה שנרב. המשפט היה אמור להיפתח השבוע. הרב איתן ביקש להעיד, ולפי הכללים, כנפגע עבירה הוא חייב להעיד ראשון כדי למנוע שיבוש הליכי משפט. אבל אחד מסגורי הרוצחים לא הסכים שהוא יעיד ראשון, והקלפים נטרפו. שוב דחייה בדיון. "נותנים להם לנהל את המשפט, מתנהגים כלפיהם בסלחנות. אם הם לא התכוננו כראוי לדיון, מאפשרים להם דחייה. אנחנו כל הזמן צריכים לעמוד על הרגליים האחוריות וזה קשה ושחוק. הלב שלי עם משפחות שהחליטו לא להיות נוכחות במשפט של רוצחי קרובי משפחתם, כל אחת מהסיבה שלה".

משפחת שנרב החליטה שלמרות הכוחות והאנרגיות שההליך הזה גוזל, היא תתייצב בדיונים המשפטיים של רוצחי בתם ותוודא שהם ייענשו במלוא החומרה. בלי עסקאות טיעון שהפרקליטות ניסתה להציע, בלי קיצורי דרך. מחבלים שמשתחררים מוקדם בעסקאות טיעון שבים לעסוק בטרור, וההורים של רנה דואגים לעם ישראל ומבקשים למנוע את הפיגוע הבא. "מישהו דורש מהמחבלים המשתחררים להתחרט? לבקש סליחה? אני יודעת שאין בהבטחה הזאת ממש, אבל אפילו בקטע ההצהרתי זה לא קיים. מניחים להם להיות גיבורים", אומרת שירה.

שירה מספרת על אחד הפרקליטים שהיה מעורב במשפט, שחפש את המפקדת שלו בעיצומו של אחד הדיונים. "שאלתי אותו מה העניין, והוא אמר שהנאשם ביקש שאמא שלו תיכנס לדיון. הייתי בהלם. אמרתי לו: אני לא אראה את הבת שלי יותר והאמא הזאת תראה את הבן שלה? הם כל כך שבויים ברצון להיות אנושיים, שהם שוכחים במי ובמה מדובר. הגיע הזמן לדבר על זה, הגיע הזמן שאנשים יידעו מה קורה בבית הדין הצבאי. אנחנו כאן כדי שהמערכת לא תשכח מה היא צריכה לעשות".

אורי אנסבכר ורנה שנרב היו נערות של אור. נעאה, אמה של אורי, אמרה השבוע שהמלחמה בין אור לחושך לא נגמרה. אומנם בית המשפט אמר "לא" לחושך, אבל עכשיו גם צריך להוסיף אור.

ביום שני הבלית מעט מהאור הזה. עיתונאי 'כיכר השבת' ישי כהן יצא לנחם את משפחת מורלי, ששכלה את בנה אשר נתן. הוא ראה שהם זקוקים לעזרה כלכלית וציין על כך בטוויטר. בתוך שעות תרם עם ישראל מאות אלפי שקלים למשפחה שהוא לא מכיר, כדי לחבק ולחזק, ורבים הציעו לשפץ, לחמם ולעצב את בית המשפחה. זו דרכו היפה של עם ישראל. נאבק ברוע וממגר אותו ועל גביו מוסיף אור וחסד, ויש עוד מה לתקן. ●

איור: שאול גרד

שירה שנרב: "שאלתי את הפרקליט מה העניין, והוא אמר שהנאשם ביקש שאמא שלו תיכנס לדיון. הייתי בהלם. אמרתי לו: אני לא אראה את הבת שלי יותר והאמא הזאת תראה את הבן שלה? הם כל כך שבויים ברצון להיות אנושיים, שהם שוכחים במי ובמה מדובר"

חצר בית הדין הצבאי במחנה עופר לפני שלוש שנים. יום אפור. הרוח מקפיאה את הדמעות. בית דין צבאי הוא מקום קשוח. גדרות ושערים, בידוק מדוקדק, וניסיון להפריד בין קורבנות הטרור וחבריהם ובין קרובי הרוצחים שבאים לתמוך בהם ולעודד אותם. האולם קטן להכאיב. הכול קרוב מדי: השופטת, עורכי הדין, המשפחה השכולה והמחבלים עצמם. אני מביטה בפניהם של הרוצחים המתועבים ולא מבינה איך. איך הם תכננו בקור רוח את הרצח. איך הם נכנסו לנעליו של מלאך המוות ונטלו את חייה של נערה בת 16 שלא הכירו, שלא עשתה להם רע, שהספיקה לעשות בשנותיה הקצרות רק טוב. היה זה מעמד הקראת כתב האישום של רוצחי הנערה רנה שנרב. גילוי נאות ויקר: אני חברה קרובה של אמה, שירה, והגעתי עם חברות כדי לחזק את המשפחה. יצאתי מטולטלת.

בליל שבת האחרון שוב חווה העם שלנו אירוע טרור נוראי. התחלנו שבוע חדש עם שבע הלוויות. שכול וכאב שאין לו סוף, ופצועים רבים שעוד יסחבו טיפולים של גוף ושל נפש וצלקות שלא יהיה להן מרפא. המילים לא מסוגלות להכיל את כל המטען שעליהן לשאת. את הצער, את החלל, את ההתמודדות היומיומית עם החיים בלי האהובים, את הטרומה.

הקבינט התכנס כבר ביום ראשון ודן בצעדים שיגבירו את הרתעת המחבלים: אטימה מיידית של בית המחבל, קידום שלילת זכויות של משפחות מחבלים וחיזוק ההתיישבות ביהודה ושומרון. בנוסף לאלה הממשלה חייבת לטפל במוטיבציה לרצח, בנסיבות שדוחפות את מי ששונא יהודים ומעריך מוות לקום ולעשות מעשה: תנאי הכליאה הנוחים מדי, המשכורות המפתות שמתקבלות מהרשות הפלשתינית לפי חומרת העבירה, וגם המעמד הגבוה שמקבל הרוצח, ההנצחה בכיכרות, בבתי הספר וברחובות, ההפיכה שלו לגיבור תרבות. אבל יש עוד מה לשפר כאן, בבית פנימה: ההתנהלות של מערכת המשפט שלנו, גם זו האזרחית וגם הפרקליטות הצבאית. אל המקומות האלה מגיעים מחבלים שכבר נתפסו ואמורים לעמוד לדין. אבל בדיוק שם יש איים גדולים של עיוורון, התנהלות לא נכונה שפוגעת בהרתעת המחבלים, כזו שנותנת להם מקום ולא נאבקת מספיק כדי להעניש אותם כראוי. הגיע הזמן לדבר על זה.

נותנים למחבלים לנהל את המשפט

ביום ראשון נגזר דינו של המחבל שאנס ורצח את אורי אנסבכר, הנערה הטובה, הכישרונית, מאירת הלב והעיניים. ארבע שנים תמימות לקח למערכת להרשיע את מי שהיא עצרה יום אחד בלבד אחרי הרצח. אדם בעל פלילי וביטחוני שלא ברור מדוע התהלך חופשי ומאושר, אחרי שכבר נעצר ונאסר פעמיים בידי מערכת הביטחון. איפה הענישה החמורה, איפה ההרתעה? המחבל רכש לעצמו סכין, חצה את קו התפר (שוב, למה?) וביקש לבצע פיגוע רב נפגעים. הוא נעצר כאמור יום אחר כך, אבל מאז חלפו ארבע שנים של עינוי דין למשפחה, ארבע שנים שבהן ההרתעה נחלשת כי הקשר בין העבירה ובין העונש התעמעם ונשכח.

אתר ynet פרסם את דברי אמה של אורי, נעאה, שאמרה בשלב הטיעונים לעונש: "אני שומעת בתוכי את הצעקות שלה, ואיזה עיניים היא ראתה מעליה וכמה היא סבלה וכמה פחדה. זה לא אנושי, ההתמודדות עם האובדן והכאב והגעגוע". נעאה הוסיפה: "אין דבר יותר נורא מאשר לאבד ילדה שילדת וגידלת.

תעשו חשבון איפה הכי נוח לכסף לצמוח

פיקדון צמוד
מדד לשנה

פיקדון לשלוש שנים
עם הכנסה חודשית קבועה

למגוון פקדונות אטרקטיביים נוספים
הכנסו לאתר לאומי

לאומי

leumi

הכי נוח

הפיקדונות מיועדים למצטרפים חדשים ללאומי וללקוחות לאומי, פרטיים בלבד. בכפוף לתנאי כל פיקדון כמפורט בהסכם ההפקדה. תנאים מלאים ומחייבים בסניפים או אצל הבנקאי. לאומי רשאי לשנות או לבטל את תנאי הפיקדון בכל עת. אין לראות באמור משום הצעה או התחייבות לקבלת פיקדונות.

אתם יכולים לזכות ברכב!

ובנוסף עשרות פרסים שווים!

השתתפו בהגרלה
השנתית של עזר מציון!

קונים < מצילים < זוכים < בלי לא נעים

ויונתן יוכל לזכות בהשתלת מח עצם

כל ההכנסות
יוקדשו לפעילויות
מצילות
חיים

ההרנואה המגדולה

המהפכה החוקתית נולדה בהטעיה מכוונת של פוליטיקאים שהולילו שולל את הכנסת
לפני שלושים שנה: פרופ' גידי ספיר, מומחה למשפט חוקתי, משחזר את המהלכים שהביאו
לעיוות הנוכחי במערכת המשפט, ומתריע מפני השיח האלים של מתנגדי הרפורמה
אסף משניות // צילום: עופר עמרם

יש בעיה בראיונות, במיוחד בראיונות בטלוויזיה או ברדיו, שקשה להעביר בהם מסר מורכב, מקדים פרופ' גידי ספיר לפני שאנחנו מתחילים, ומסביר מדוע עד כה נמנע מלהופיע בבמות תקשורתיות: "לא פשוט להעביר מסר עמוק במשפט אחד. החיים מורכבים יותר מזה. לכן התמקדתי בשנים האחרונות יותר בכתיבת מאמרים".

מה שגורם לו בכל זאת לפוצץ את בועת השתיקה התקשורתית שהתעטף בה ולהעניק את הריאיון הנוכחי הוא השיח הטעון והאלים שפיתח השמאל נגד הרפורמה המשפטית. "אחרי שראיתי את השיח סביב הרפורמה ואת כל השנאה שיש בו הבנתי שהגיעה העת להתראיין. זאת גם הנקודה הנכונה לדבר על זה. יש הצעות קונקרטיות על השולחן, וצריך להנגיש את הרעיונות האלה".

פרופסור גידי ספיר אינו עוד משפטן שמעביר את חייו בספריות בכתיבת מחקרים אפורים. פועלו האקדמי רב השנים מהווה תשתית לרפורמה המשפטית שעל סדר היום. ספיר, פרופסור למשפטים באוניברסיטת בר אילן, הוא מבכירי המשפט החוקתי בישראל ונחשב לאב הרוחני של דוגלי הרפורמות במערכת המשפט כיום. ספרו 'המהפכה החוקתית - עבר, הווה ועתיד' הוא אבן דרך בהבנת האירועים ההיסטוריים שחוללו את המהפכה החוקתית ומסביר גם את הבעייתיות שבה ואת הצורך לתקן את המערכת.

לפני כמה שנים הוא כמעט עבר צד מהאקדמיה אל היכל המשפט עצמו: בשנים 2017-2018 היה מועמד לשיפוט בבית המשפט העליון, והיה המועמד המועדף על שרת המשפטים איילת שקד. אלא ששופטי העליון, כצפוי, לא אהבו את הרעיון שמשפטן שטוען נגד המהפכה החוקתית יחדור אל החבורה הסגורה שיצרו לעצמם, ובכל פעם מיניו ירד מהפרק.

כאמור, ספיר מיעט עד כה להתראיין, אלא שהשיח הרדיקלי שתוקף את הרפורמה הגיע אותו לבטא את עמדותיו, אשר גשענות על שנים של עבודה אקדמית.

כשאתה שומע את אהרן ברק, לדוגמה, מדבר על שרשרת חרוזי רעל ומהפכה של טנקים, זה בעיניך גבול שנחצה?

"בוודאי. זה שיח מאוד מסוכן. דבריו של אהרן ברק ממש מצערם אותי, בגלל שיש לי הערכה רבה אליו כאינטלקטואל. הבעיה היא שאת הדברים האלה הוא לא אומר כאיש אקדמיה אלא כפוליטיקאי, והם דברים מאוד מסוכנים. חז"ל כבר אמרו לנו 'חכמים היוהרו בדבריהם'. אז הדברים של ברק מסוכנים, והקריאות למרי אזרחי אפילו חמורות יותר. וזה בלי לדבר על חוסר האזיון המטורף שאנחנו רואים מול העיניים".
אני מניח שאתה מתכוון לזעקות על אמירות קשות שמגיעות מימין מפעם לפעם.

"כן. אבל צריך לזכור, הימין לא אמר אף פעם שום דבר קרוב לזה. אם הוא היה אומר שמינית שבשמינית ממה שנאמר נגד לוין ורוטמן, כולנו יודעים מה היו התגובות. אבל האמת היא שהשוואה בכלל לא מעניינת. הדברים האלה חמורים ומוזעזעים בלי שום קשר למה שהימין אמר או לא אמר בעבר. חלק מהדוברים שמנהלים את השיח הזה הם אנשים מאוד רציניים ועתידי זכויות, כמו בוגי יעלון ואפילו אהוד ברק, ואני ממש תמה עליהם. הם לא מבינים שמה שהם אומרים יכול להיתרגם למעשים, ואז אלוקים יודע לאן נגיע? תשקלו מילים".

אתה לא משתכנע שהם באמת חוששים שהדמוקרטיה הישראלית נמצאת בסכנה?
"התפיסות שלי מורכבות, וגם אני לא מסכים עם כל דבר ועם כל חלק בתוכנית המוצעת. אבל מפה ועד לדבר על קץ הדמוקרטיה ולהשוות את מה שקורה כאן לשנת 1933 בגרמניה עם עליית הנאצים? אין שום דמיון בין הדברים. אני באמת מנסה להבין מאיפה מגיעות האמירות האלה, ופשוט לא מצליח. הרפורמה בכללותה לא תהפוך את המדינה לפחות דמוקרטית, אלא בדיוק ההפך. זה רק יחזק את הדמוקרטיה שלנו".

להמשיך את המשימה של אבא

לפרופ' גידי ספיר הייתה ילדות אופיינית לנער במגור הדתי. הוא נולד בגבעתיים בשנת 1965, למד בשיבת נתיב מאיר ובישיבת הר עציון. בצבא שירת כקצין בגבעתי, ולאחר מכן עבר חלק ממבחני הרבנות. הוא למד משפטים באוניברסיטת בר אילן, שם הוא מרצה כיום. במקביל ללימודי המשפטים עבד כמחנך בתיכון אמי"ת בר אילן, בימים שהוא עוד נקרא התיכון הטכנולוגי, במשך כשלוש שנים. אחד מתלמידיו היה רב סרן רועי קליין שנפל בלבנון. חלק מתקופת התמחותו העביר בבית המשפט העליון אצל השופטת דליה דורנר. לאחר ההתמחות חזר ספיר לישיבת הר עציון.

"הייתי על פרשת דרכים ולא הייתי בטוח לאן מועדות פניי. הייתה לי התלבטות גדולה האם להישאר בעולם המשפט או לעשות משהו אחר. אבל אז הגיעה ההצעה מהאוניברסיטה שאסע לעשות דוקטורט בשיקגו ואחזור אחר כך ללמד. היינו שם כמה שנים, וגם שם לימדתי בתיכון במקביל. אחר כך חזרנו ארצה".

כיום ספיר, בן 58, מתגורר באלון שבות עם אשתו שרית, ולזוג חמישה ילדים ונכד אחד. "אנחנו מחכים עכשיו לנכד השני", הוא אומר בשמחה. בעשור האחרון הוא הקים שני מפעלים שבהם הוא גאה ביותר. הראשון הוא הקליניקה לזכויות אדם לאנשים עם מוגבלויות בבר אילן. את ההבנה בצורך של הקליניקה הייחודית הזאת קיבל ספיר מניסיונו האישי.

"המילה האחרונה חייבת להיות של המחוקק". השר יריב לוין וחבר הכנסת שמחה רוטמן

של רבים מחברי הקואליציה, שבדיוק התפזרה לבחירות: "ציון מפורש של סמכותו (של בית משפט) לפסול חוקים... ייתכן שהייתה מתנופפת כמטלית אדומה מול עיני חברי הכנסת - ומכשילה את החוק. עד היום אני משוכנע שלא טעיתי בעניין זה".

"אתה קורא את הדברים של אוריאל לין במליאה, שלא עומדים להקים בתי משפט לחוקה ולא פוסלים חוקים ושהכוח נשאר בידי הכנסת, ואי אפשר להתייחס לזה אחרת מאשר להטעיה מכוונת של חברי הכנסת", מנתח ספיר לאחור את הולכת השולל של מובילי המהפכה החוקתית דאז. "אי אפשר לומר שלא מדובר כאן בהטעיה של המחוקקים. ויש שלל ראיות לכך שלפחות חלק מחברי הכנסת שתמכו בהצבעה לא הבינו את המשמעות שלה. 'צחק לוי, למשל, שהיה מגדולי התומכים בחוקי היסוד הללו, אמר במהלך השנים דברים שמעידים על כך שהוא לא הבין את משמעות המהלך. חיים רמון אומר שבאופן כללי אף אחד לא הבין מה מתרחש.

"היום כל אחד ברחוב מכיר את הביטוי ביקורת שיפוטית, אבל בשנת 92' מי הכיר בכלל את המושג? יש סיבה למה פחות ממוחצית הכנסת השתתפה בהצבעות ההן. מעטים העלו על דעתם את המשמעות של החוקים הללו. והראיה לכך היא ששנתיים אחר כך, כשהוסיפו את פסקת ההתגברות לחוק יסוד חופש העיסוק, כבר הייתה הצבעה של כמעט כל הח"כים", מתאר ספיר.

"השפה שמתמשים בה נגד פורום קהלת מאוד מטרידה. מכנים אותנו תמנון ששולח את זרועותיו כדי להשתלט, ונשיאת העליון לשעבר ביניש אף השתמשה במטפורה מעולמות מחלת הסרטן. היא אמרה שאנחנו שולחים את הגרורות שלנו לכל עבר. זה משפט שלא מקובל עליי. בחיים לא הייתי אומר משהו דומה לזה על אף ארגון בעל השקפות שונות משלי. ההתנהלות הזאת מטרידה בעיני מאוד".

"יש לי אח עם צרכים מיוחדים שההורים שלי מסרו את נפשם על גידולו וחינוכו כל השנים. במשך השנים אבא שלי עסק לא מעט בפעילות ציבורית בנושא, בין היתר הוא היה יושב ראש סניף אקי"ם בגבעתיים. אחרי שהוא נפטר החלטתי שאני צריך לנסות להמשיך את דרכו, גם אם להיכנס לנעליו יהיה קשה במיוחד. לכן החלטתי להקים את הקליניקה".

המפעל השני שספיר היה שותף להקמתו והוא מכהן בו כחבר עד היום הפך בחודשים האחרונים לאחד מנושאי השיח המרכזיים בכל הקשור למערכת המשפט. הכוונה לפורום קהלת, שנחשב לאחד מיוזמי הרפורמה.

"מצאתי את עצמי כדעה כמעט בודדת שמנוגדת לרוב המשפטנים בתחום שלי", משחזר ספיר את הולדת הרעיון של פורום קהלת. "בשלב מסוים נפל לי האסימון שאפשר להתלונן ולהצטער כמה שרוצים על כמות ארגוני המגזר השלישי בצד השמאלי של המפה ועל ההשפעה האדירה שלהם, אבל בפועל זה לא ישנה דבר. אם לא תצטרף למשחק לא תוכל להשפיע.

"באותו זמן תלמידי וחברי הטוב אביעד בקשי סיים את לימודי הדוקטורט אצלי, והוא גם חיפש את המשך הדרך שלו. התקשרתי אליו ואמרתי שיש לי רעיון שבבילוי: להקים גוף מחקר ומדיניות שייתן פייט מהצד השני. במקביל חבר טוב נוסף שלי - ומי שהיום הוא יושב ראש הפורום - פרופ' משה קופל, הגיע עם מזוודה של מזומנים וזה תרם מאוד. אחר כך הצטרף גם מאיר רובין, מנכ"ל הפורום, וככה הקמנו מערכת רצינית מאוד שמשתדלת לעשות טוב".

כשאתה רואה את כל האייטמים והקמפיין נגד הפורום, אתה שמח על ההצלחה שלו, או מוטרד בגלל ההאשמות והטרמינולוגיה נגדו?

"תראה, אנחנו לא צריכים את האייטמים ולא קרדיטים. העובדה שאנחנו משפיעים היום היא בוודאי מאוד משמחת, אבל מצד שני אני חושב שמפריזים בהיקף ההשפעה שלנו. ואין ספק שהשפה שמשתמשים בה נגדנו מאוד מטרידה. מכנים אותנו תמנון ששולח את זרועותיו כדי להשתלט, ונשיאת העליון לשעבר ביניש אף השתמשה במטפורה מעולמות מחלת הסרטן. היא אמרה שאנחנו שולחים את הגרורות שלנו לכל עבר. זה משפט שלא מקובל עליי. בחיים לא הייתי אומר משהו דומה לזה על אף ארגון בעל השקפות שונות משלי. ההתנהלות הזאת מטרידה בעיני מאוד".

הח"כים לא הבינו על מה ההצבעה

כדי להיזכר כיצד נולדה המהפכה החוקתית שהפכה לאקטיביזם המשפטי של היום, חוזר ספיר שלושים שנה אחורה לשנת 1992, אל הלילה שבו הועברו חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וחוק יסוד חופש העיסוק. היה זה יושב ראש ועדת החוקה דאז, אוריאל לין (ליכוד), שבתגובה לקריאתו של חבר הכנסת מיכאל איתן כי חוקי היסוד מעבירים את הכוח מהכנסת לבית המשפט, אמר את הדברים הבאים: "אנחנו לא מעבירים את המשקל לבית המשפט העליון", הוא הדגיש לנוכח חששות חברי הכנסת מקיומם של חוקי יסוד כחוקי על, "אין מוקם בית משפט לחוקה, ואין מוקם בית משפט לחוקה שמקבל כוח מיוחד לבטל חוקים. לא פוסלים חוק". אולם בספרו 'לידתה של המהפכה', שיצא לאור בשנת 2017, כותב לין במפורש ששיקר בדבריו אלו במליאה על מנת שהחוק לא ייפול בהצבעה, לאור התנגדותם

כמה באמת היה אפשר לטעות בזה? הרי קוראים לזה חוקי יסוד, וכבר בוועדת הררי בי1950 אמרו שחוקת המדינה תורכב מחוקי יסוד. באמת לא הבינו שלחוק יסוד יש משמעות אחרת מחוקים רגילים?

"וכפי שאתה בוודאי זוכר, באותה החלטה בדיוק נאמר שלישראל אין חוקה, וחוקי היסוד יאוחדו לכדי חוקה רק בסוף תהליך כתיבת פרקי החוקה. מי שאמון על ההחלטה הזאת הוא הכנסת, והיא מעולם לא החליטה שסיימנו את הליכי החקיקה. אז לא, זה שכתוב בכותרת החוק שמדובר בחוק יסוד, לא אומר בהכרח שמדובר בחוק שהוא עליון על חוק רגיל. למעשה, הייתה מוסכמה במערכת המשפט שרק חוקים וסעיפים משוריינים, כלומר כאלה שבשביל לשנות אותם צריך רוב מיוחס, עליונים על חוקים אחרים. חוק יסוד כבוד האדם וחירותו אינו משוריין כלל. כבר כשהוא נחקק מלומדי משפט ישראלים טענו שכל חוק רגיל שיחוקק אחריו ויסתור אותו - יגבר עליו. זה מראה שלא ייחסו לחוקים האלה עליונות על חוק רגיל".

אז הטענות על הפיכה משטרית הן לא יותר מזעזעות הקוץ הנגול?

"מה שהיה כאן בשלושים השנים האחרונות זה הפיכה משטרית. זה התחיל בשני חוקי היסוד, עבר לפסק דין בנק המזרחי שבו בית המשפט יצר חוקה יש מאין, בלי שאף אחד נתן לו סמכות לעשות זאת או ביקש ממנו לעשות זאת. זה המשיך בעוד אינספור תהליכים שרמסו כל מוסכמה משפטית קיימת. עכשיו גם הגיעו לשיא חדש, שבו אפשר להחיל ביקורת שיפוטית על חוקי היסוד כי הם לא תואמים את יסודות השיטה. אנחנו במציאות בלתי מתקבלת על הדעת. את הדברים האלה לא רק אני ואחרים אומרים היום. גם בזמן אמת היו מי שאמרו את זה, כמו יושב ראש הכנסת דאז שבח וייס, שהיה דוקטור למדעי המדינה, ועוד שורה ארוכה של בכירים שחלקם אפילו הגדירו את המהלכים האלה כחצי מחתרתיים".

רפורמת המשפט הפכה להיות לב המחלוקת הפוליטית, והתמיכה בה למעשה נחלקת בין תומכי הממשלה למתנגדיה. החלוקה הפוליטית ביחס לרפורמה נראית תמוהה: עד לפני שנים

מעטות כמה מבכירי האופוזיציה, כדוגמת גדעון סער ואביגדור ליברמן, היו מגדולי התומכים ברפורמות. לעומת זאת, ראש הממשלה נתניהו היה אחד המתנגדים להן. ספיר סבור שהפוליטיזציה היא חלק מהבעיה בשיח סביב הרפורמות.

"לצערי יש מתאם מאוד גדול בין תמיכה או התנגדות ברפורמה ובין השקפת העולם הפוליטית של אותו אדם, וזה מטריד. אנחנו מדברים על כללי המשחק הדמוקרטיים, זה לא אמור להיות קשור לחלוקה לשמאל וימין או לתמיכה בקואליציה כזו או אחרת. גם מי שחושב שצריך חוקה, וגם מי שחושב שדרך בחירת השופטים כיום היא הדרך הנכונה, חייב להסכים שלא יכול להיות שהדרך שבה כל זה ייווצר היא הטעיה מכוונת", הוא אומר.

איך המצב הזה נוצר?
"הוא נוצר כי אנחנו לא מדברים פה בשיח עקרוני אלא בשיח מונחה תוצאה. אני תומך במהלך לפי התוצאה שאני רוצה שתתקבל. קח למשל את מה שקורה בבית המשפט העליון האמריקני. השמאל והאגף הפרוגרסיבי תמכו בבית המשפט העליון והאדירו אותו כל עוד השופטים בו היו פרוגרסיביים, ואילו הימנים והשמרנים סלדו ממנו. אבל ברגע שהשתנו השופטים והוא הפך לשמרן יותר, גם התמיכה בו החליפה צדדים".
ומה הבעיה בכך שאנשים מפסיקים לתמוך בבית המשפט כשהם מרגישים שהוא כבר לא מייצג אותם?

"כי זה לא אמור להיות ככה. אם אתה בעד ביקורת שיפוטית, זה לא אמור להיות משנה אם הביקורת היא פרוגרסיבית או שמרנית. ואם אתה חושב שביקורת שיפוטית היא דבר לא לגיטימי, אתה צריך להתנגד לה בין אם בית המשפט נוטה לצד הפרוגרסיבי ובין אם הוא נוטה לצד השמרני. זה לא צריך להשתנות לפי זהות השופטים ברגע נתון".

גם שופטי העליון הבינו את הפארסה

כשצוללים עם ספיר לפרטי הרפורמה, מגלים שהוא לא מסכים עם כל פרטיה. ישנם חלקים שהוא חושב שהם קיצוניים מדי, ועל חלקם

צילום: יונתן זינדל, פלאש 90

לחשוב שזה הגיוני? בפרשת גיני אפילו שופטי עליון נוספים הבינו שזה אבסורד מוחלט.

בפרשה ההיא נידונה עתירה נגד הרבנות הראשית בעניין תעודות כשרות. נציג היועמ"ש בדיון הציג עמדה המנוגדת לרבנות, וכשנשאל מה עמדת הרבנות, שאותה הוא אמור לייצג, השיב הלה כי עמדתה אינה רלוונטית. "בשלב ההוא השופטים בהרכב הבינו את גודל הפארסה והורו שהרבנות תמסור את עמדתה לבית המשפט, ואפילו בכתב".

זאת סוגיה שיש עליה הסכמה נרחבת בין שמאל וימין, אפילו בכנסת הזאת. איך בכל זאת צברו היועצים המשפטיים כוח מופרז כל כך? הרי אף חוק לא נתן להם את הכוח הזה.

"נכון. החלק החמור הוא שזאת החלטה שמנוגדת לשתי הוועדות שעסקו בנושא. גם נשיא העליון אגרנט בשנות ה־60 וגם הנשיא שמגר בשנות ה־90, שני נשיאים מפוארים שהיו לבית המשפט, אמרו שזה מצב לא הגיוני. לא יכול להיות שלכל אדם יש זכות להציג את טיעונו בפני בית המשפט חוץ מלשרים. אבל מאז שמגר התחיל להתגלגל לו כדור שלג שהוביל אותנו למצב שבו שרים צריכים לחזור על הפתחים כדי שיאפשרו להם להביא מישו חיצוני שייצג את עמדתם".

והפתרון המוצג ברפורמה, להפוך את היועצים המשפטיים של משרדי הממשלה למשרות אמון, זה הפתרון הנכון?

"אני לא יודע אם זה הפתרון הנכון", הוא מסתייג, "אבל בהחלט צריך שיהיה שינוי. יושב שר, ומולו יועץ משפטי שבעיני השר הוא יועץ לעומתי. השר פשוט לא סומך עליו. הוא גם לא יתייעץ איתו. הוא ינסה למדר אותו כמה שיותר. זאת תהיה מלחמה. בסוף, אנחנו רוצים שהשר יתחשב ביועץ המשפטי שלו, ובמצב שיש היום זה לא קורה. לפעמים גם יש היסטוריה בין השר ליועץ המשפטי. נניח במשרד הדתות, כשהיה בידי ש"ס, יש יועץ משפטי שסיכל להם את רוב הדברים שהם רצו לקדם. לעומת זאת, כשמתן כהנא היה שם, הוא איפשר הכול. עכשיו כשיש שר נוסף מש"ס, אתה חושב שזה הגיוני לצפות ממנו לסמוך על היועץ המשפטי של המשרד?"

ספיר מציע להעניק לשר זכות וטו במינוי היועץ למשרדו, בהנחה שמשרות אמון הן צעד מרחיק לכת: "המינימום שצריך להיות זה שלשר תהיה זכות וטו בשאלה מול מי הוא יעבוד, גם

צילום: משה שי, פלאש 90

"הקמפיין הוא נגד שינוי שיטת בחירת השופטים. על זה הם יתאבדו. זה מה שמבטיח את שלטון השופטים ולא את שלטון בית המשפט. כשבית המשפט מוכן להתערב בשאלות במחלוקת, ברור שהשאלה מיהו השופט משפיעה מאוד. על זה המאבק. ולכן חשוב כל כך לשנות את השיטה"

אם זאת לא משרת אמון ואפילו אם הוא לא זה שבוחר בעצמו את היועץ המשפטי. זה המינימום ההגיוני".

פסקת ההתגברות - לגיטימציה למהפכת ברק

אם בנושא היועצים המשפטיים חושב ספיר כי ההצעה של לוי ורוטמן קיצונית מדי, בכל הקשור לפסקת ההתגברות הוא מחזיק בעמדה הפוכה לחלוטין. גם לרעיון הזה הוא מתנגד, אבל מסיבות אחרות לגמרי. "העברת פסקת ההתגברות טומנת בחובה מחיר כבד, שאני לא חושב שכדאי לשלם אותו", הוא אומר.

איזה מחיר?

"הכרה בכך שהמהפכה החוקתית שיצר ברק היא לגיטימית. הרי מה אנחנו טוענים כל השנים? בג"ץ פועל בצורה לא לגיטימית כשהוא פוסל חוקים. אבל אם תבוא ותחוקק פסקת התגברות, למעשה תכשיר את כל מה שברק ויורשיו עשו לאורך השנים, עם דגש על קבלת חוקה למרות שאין לישראל חוקה. זה מחיר שלא בטוח שכדאי לשלם".

למה בעצם שלישאל לא תהיה חוקה? הרי רק לחמש מדינות בעולם אין חוקה.

"צריך להבין למה בכלל קיימת חוקה. הרעיון שעומד מאחורי הקונספט של חוקה הוא הצורך להגן על עצמנו מפני עצמנו. הכוונה היא שאנחנו יודעים בנקודת זמן מסוימת מה נכון ומה לא נכון, אבל חוששים שיגיע רגע כלשהו בהמשך הדרך שבו כולנו נשתכר כביכול, וכבר לא נדע להבחין מה נכון ומה לא נכון. ואז, כשנתפכה, נתלוש את השערות ולא נבין איך אפשרנו לזה לקרות. לכן יוצרים חוקה, שמקבעת את הערכים

שכולנו הסכמנו עליהם שהם נכונים. במקביל לכך אנחנו ממזגים נהג תורן, שלא אמור לשתות, והוא אמור להשאיר אותנו במסגרת הערכים שעליהם הסכמנו. הוא לא ימנע מאיתנו בוודאות להפר את הערכים שהסכמנו עליהם בחוקה, אבל הוא יהיה עם רגל על הבלם. על פניו זה נשמע רעיון נפלא, רק שבפועל הוא לא ממש עובד".

מה לא עובד בו?

"כשבודקים מתי בית המשפט העליון פסל חוקים או מתי זה קרה במדינות אחרות, ושוואלים את השאלה האם בית המשפט הגן עלינו מעצמנו, התשובה היא שזה לא המצב. הרי גם בשלב השלישי, אחרי שכביכול התפכחנו, אנחנו עדיין חושבים אותו דבר בדיוק. וגם בשלב השני לא בדיוק הרחנו אלקוהול. קח למשל את שאלת המסתננים. בג"ץ פסל את החוקים בנושא כמה וכמה פעמים, וגם היום הציבור הישראלי עדיין חושב שהחוקים ההם נחוצים. כלומר לא מדובר כאן בהחלטה נמהרת ולא רציונלית, אלא בעמדות שונות בין הציבור ונבחרי ו בין בית המשפט. המחלוקת היא לא בשאלה האם זכויות אדם הן דבר חשוב, אלא איך מאזנים בין זכויות שונות או בין זכויות אדם לאינטרסים הציבוריים. ובשאלה הזאת לבית המשפט אין שום יתרון על הציבור".

אבל בחוק הישראלי היום כבר יש פסקת התגברות, במסגרת חוק יסוד חופש העיסוק. אז מדוע אתה מתנגד לחקיקת הפסקה?

"נגעת כאן בנקודה מאוד חשובה שמלמדת המון על הצביעות בשיח. כבר יש היום פסקת התגברות, ומי שיצר אותה הוא לא אחר מאשר אהרן ברק. לכן כל האמירות שפסקת ההתגברות היא סוף הדמוקרטיה חייבות להעלות גיחוך. לא מדובר בצעד שמחליש את הדמוקרטיה, וגם אהרן ברק לא חשב שזה מחליש את הדמוקרטיה. בדיוק ההפך, הוא השתמש בזה כדי שלא יבטלו את שני חוקי היסוד הללו. אבל מכיוון שאני לא רוצה להכשיר את מהלכי בית המשפט ואת ההפיכה שיצר, אני חושב שהמחיר בפסקת התגברות גבוה מדי".

"נכון, יש יתרון בכך שיש גוף שיכול לפקח על מהלכי המחוקק, כי זה גורם למחוקק לפעול בצורה יותר מנומקת ומחושבת, אבל ברור שהמילה האחרונה חייבת להיות שייכת למחוקק. יש הרבה מודלים לעשות את זה, כאלה שנותנים לבית המשפט יותר כוח או פחות כוח, אך בכלום התפיסה היא שמערכת המשפט צריכה להשמיע את קולה אבל המילה האחרונה היא של המחוקק. זאת פשוט תפיסה אחרת מהתפיסה האמריקאית שאנחנו מכירים יותר טוב".

אם בעיניו של ברק עצמו אין בעיה בפסקת ההתגברות, מדוע הוא מנהל נגדה קמפיין?

"כי הקמפיין לא נגדה. הוא נגד שינוי שיטת בחירת השופטים. על זה הם יתאבדו. זה מה שמבטיח את שלטון השופטים ולא את שלטון בית המשפט. הרי החוקה לא נותנת לך תשובות ברורות אלא רק כיוון. ואם הכוח בסוף נמצא אצל השופטים, אז הם אלה שמכריעים. וכשזה המצב, וכשבית המשפט מוכן להתערב בשאלות במחלוקת, ברור שהשאלה מיהו השופט משפיעה מאוד. על זה המאבק. ולכן חשוב כל כך לשנות את השיטה. זה לא אומר שהרעיון שמציעים לוי ורוטמן הוא הדבר הנכון. אני לא חושב שכדאי לעבוד בשיטת המנצח לוקח הכול, כלומר שמי שנמצא בקואליציה יוכל למנות את כל השופטים. אבל בוודאי שהמצב כמו שהוא היום חייב להשתנות. יש הרבה מודלים בעולם שאפשר לאמץ ולעשות להם את ההתאמות לישראל". ●

צילום: גילי גהוזי - בשמחה

התחלה // לפני 48 שנה. בן שלישי במשפחה של 11 ילדים.

אבא // שלום (75), יליד בלגיה, בן להורים ניצולי שואה. מנהל עמותת 'קליטת קהילות ישראל'. מקדיש את חייו לקידום העלייה. "במשך 30 שנה אבא זכה להעלות מצרפת עשרת אלפים יהודים ועדיין כולו מסור לחלום של קיבוץ גלויות. הוא נטע בי את המבט על החושך של הגלות והאור של הגאולה".

אמא // ליאת (71), ילידת תוניסיה. "אמא מטפלת זוגית שבחוכמתה וברגישותה מצליחה לחבר ולגשר בין אנשים. התכונה הכי בולטת שלה היא העין הטובה. היא אמא ל־11 ילדים וסבתא לעשרות נכדים ונינים, וכולם יקרים ומיוחדים בשבילה".

משפחה ברוכה // "זה מלמד אותך להיות רגיש לוולת, לדעת לעמוד על שלך כשצריך ולדעת לוותר כשצריך. במשך ארבע שנים ישנתי באותה מיטה עם אחי, וזו זכורה לי כאחת החוויות המהונות והמחברות בילדותי. משפחה גדולה כמו שלנו זו בהחלט חוויה חיובית, וההוכחה לכך היא שכולנו בחרנו לגדל משפחות גדולות בעצמנו".

מוזיקה // מגיל צעיר ספג את החיבור העמוק למוזיקה. "גדלתי במשפחה ששרה בכל הזדמנויות, בשולחן שבת, בשמחות ובסתר התכנסויות. כילד קטן הייתי יושב על הברכיים של אבא בסעודה שלישית ושומע איך הוא שר בקול שלישי".

שליח // עד גיל 18 גר בקריית ארבע. "כל ילדותי אבא היה שליח ציבור במערת המכפלה ואנחנו הילדים הצטרפנו אליו לתפילה ולשירה. השירים שכתבתי לאורך השנים הושפעו עמוקות מחוויות השבת והתפילה".

אנשים גדולים // "בשנות ה־80 קריית ארבע הייתה מקום מלא באנשים גדולים. בין השכנים שלנו היו הסופר והאיש הכה מיוחד דוד בן יוסף, הסופרת נעמי פרנקל, זמביש ועוד רבים וטובים. התפללנו עם הרב לוינר והרב ולדמן. בקריית ארבע של ילדותי היו עוצמות ואנרגיות שקשה לתאר".

בפנימייה // ביסודי למד בתלמוד תורה ברקא, "שם ספגתי את האהבה העצומה לשינון התורה". בתיכון למד בפנימייה הצבאית אור עזיון. "הייתי ילד מאוד דינמי והמקום הזה התאים לי. בפנימייה הצבאית הכרתי לראשונה את העולם הצבאי. שם גדלתי והתעצבתי".

הרב דרוקמן // "בתור תלמיד של הרב דרוקמן חשתי חיבה מיוחדת ממנו, בגלל שאבא עלה ארצה בגיל 15 בלי הורים ובלי משפחה, ומי שגידל אותו בביתו היה לא אחר מאשר הרב דרוקמן. עד סוף התיכון אבא גדל בביתו והרב דרוקמן היה האב הרוחני שלו".

מכינה // למד במכינה הקדם־צבאית בעלי. "אלו היו השנה וחצי המשפיעות ביותר בחיי. בזכותן הבנתי שעולם התורה ועולם המעשה אינם מנוגדים אלא משלימים ומפרים זה את זה, וגיליתי כמה התורה שייכת ומחוברת לעולם הפנימי שלי".

לצבא // התגייס לצנחנים, גדוד 890. "הגעתי לצבא עם המון רצון לתרום ולתת מעצמי". הוא יצא לקורס קצינים ובסיומו שב לגדוד כמ"מ. בהמשך שימש מפקד פלוגה בגדוד והוביל אותה בלחימה בדרום לבנון. לאחר מכן היה מפקד פלגה במגלן, מפקד פלוגה בגדוד 202 ועוד שלל תפקידי פיקוד. "הייתי שמונה שנים באדום, שמונה שנים בסגול ושמונה שנים בכתום".

גולן ואך

48

נשוי להדר ואב לשבעה

מתגורר בבית רימון

אל"מ במילואים, מפקד יחידת החילוץ הארצית, מנהל 'ישראלה' - מיזם לעליית יהודים מדרום אמריקה, מוזיקאי ומלחין

"השירות הצבאי מספק תרומה ומשמעות גדולה ואני חיפשתי להמשיך באותה הדרך". כך מונה למנכ"ל לב בגליל, "ארגון שחרת על דגלו לפתח את הגליל, לקדם תוכניות ממשלתיות ועוד". במסגרת התפקיד הקים את מועצת הגליל "שמייצגת את כל הרשויות בגליל מול הכנסת ומשרדי הממשלה".

קיבוץ גלויות // אחרי שנתיים וחצי למען הגליל עבר לתחום העלייה והקליטה. "מי שדחף אותי לכך היה חבר בשם יגאל נווה ז"ל, מנכ"ל חברת סייבר, בן תורה ואידיאליסט גדול שאמר לי שהדבר הכי חשוב בדור הזה הוא לעסוק בקיבוץ גלויות. הוא נתן לי סכום כסף לא קטן וליווה אותי בפעילות לקידום העלייה".

מחובקים // מאז הוא פועל במסגרת ארגון 'ישראלה' לעלייה וקליטת יהודי דרום אמריקה. "יהדות דרום אמריקה מחוברת לישראל. רק בשנה האחרונה עלו 14 משפחות ולשנה הבאה כבר נרשמו 28 משפחות. אנחנו מעלים אותם כקבוצה לקהילות קולטות בארץ. אנחנו לא נותנים להם פרח בנתיב"א ושולחים באוטובוס, אלא מלווים אותם יד ביד בשנתיים הראשונות לקליטה טובה".

המשימה // עליית יהודים והרבה. "יחד עם משרד העלייה והקליטה והסוכנות היהודית לקחנו על עצמנו להרחיב באופן דרמטי את מספר העולים

התרגשות".

הבניין קרס // הוא לקח חלק גם במבצע החילוץ באסון קריסת בניין המגורים בפרבר של מיאמי לפני כשנה וחצי. מהריסות הבניין חולצו 98 הרוגים, ביניהם יהודים רבים. "זו הייתה טרגדיה קשה ומשימה מורכבת מאוד. היינו המשלחת הראשונה בהיסטוריה של ארצות הברית שסייעה במשימה שכזאת".

לקבר ישראל // "לצערי חילצנו כמו דינו 32 יהודים, גברים, נשים וילדים, שהובאו לקבר ישראל. זאת הייתה חוויה מאוד קשה, אבל כשאתה רואה את המשפחה מקבלת את יקירה שנעדר, אז עם כל הצער הנורא אתה מבין שמעגל חיים נסגר וגם זה סוג של חסד".

החצי השני // הדר, בת 45, בתם של הרב יוחנן ונורית פריד, עובדת סוציאלית במקצועה. "האהבה הגדולה של חיי. זאת שמשלימה את כל התחומים שחסרים בי. האמא הכי מדהימה ובת שיח נבונה ורגישה".

הנחת // שבעה. צורי (22), גפן (20), מור־דרור (18), כרמל (16), חן (14), בארי (11) ובניה (8). "הם מקור לאופטימיות ושמחת חיים".

משמעות // לפני כמעט חמש שנים השתחרר מהצבא וחילש את האתגר הבא.

הללי תהיי אומנית

בהללי האולפנה המובילה לאומניות
תוכלי להגשים את חלומך להיות יוצרת
ולשלב רוחניות וערכים לצד מקצועיות ומצויינות

מדינת
מחול
חידושי
קולנוע
אומנות

פרסומי ישראל

ערב חשיפה

יום שני ♦ כ"ב בשבט ♦ 13.02.23
בשעה 18:30
בהיכל התרבות גבעת ושינגטון

אודישנים וראיונות

יום שני ♦ ו' באדר ♦ 27.02.23
בשעה 09:00

לפרטים והרשמה:

אסנת: 073-3742875 | מספר משרד: 08-8511880
פקס: 08-8511870 | halelirishum@gmail.com
אתר: www.washington.ac.il/haleli

רבקי גולדפינגר

rivki@besheva.co.il

במגרש הביתי

בוקר טוב

קם לתפילה של שש, ואחר כך עוזר בהתארגנות של הילדים. "בלו" שלי אין יום אחד שדומה לשני. בעיקר יש מפגשי הכנה לקראת קליטת עלייה. אבל כל יום אני לומד דף יומי, מנגן ורץ". כאמור, עושה הרבה מילואים (90 יום בשנה). בערבים עורך מפגשי זום עם יהודים מדרום אמריקה. לא הולך לישון לפני אחת אחר חצות.

השבת שלי

"המטען הרוחני, המשפחתי. מתחבר לתכלית שלשמה אנו חיים".

פלייליסט

"מוזיקה ארץ-ישראלית הרמונית". חנן יובל, הפרברים, אביב בכר, יושי, אבישי כהן וגם, איך לא, משפחת ואך.

צלוח לופת

אביו, שלום ואך. "עוצמות אינסופיות של מסירות נפש למען עם ישראל בפרויקט העלייה. רק מי שעוסק בעלייה מצליח לרדת לעומק דבריו ולהבין את קשייו של משה רבנו".

לשאלה

"שעם ישראל יצליח למצוא את נקודת האחדות שבו ולהתלכד סביב חזיון קומתו החומרית והרוחנית".

לפחית אותי

"שום דבר, אבל אני כן משתדל להיות בתחושה שהיום הוא יומי האחרון ולנצל כל רגע".

כשאיה גול

"לקחת חלק משמעותי בקיבוץ גלויות מכל העולם ובבניין הקהילות בארץ ולהגשים את צוואתו של יגאל נווה ז"ל".

לארץ, ובשנה הבאה אבא ואני מתכננים להרחיב את הפעילות".

לוחם ומוזיקאי // לאורך השנים אני מנגן בגיטרה ובמפוחית, כותב ומלחין. גם בשנותיי בצבא כלוחם. את השירים אני מלחין לפעמים בגיטרה ולפעמים בראש. הרבה פעמים במהלך השבת אני רואה מולי טקסט והלחן פשוט זורם. במשך השבת אני מזמזם שוב ושוב את הלחן כדי שלא אשכח ואוכל להקליט אותו במוצאי השבת".

הקול נשאר במשפחה // עומד

בראש ההרכב המוזיקלי של משפחתו, משפחת ואך. "אנחנו שבעה בנים, ארבע בנות ושני הורים, וכולנו שרים יחד". בין השירים המוכרים שלהם 'אחותנו' שמושמע בחופות רבות במגזר, 'אבינו מלכנו' שמושר בבתי הכנסת ועוד.

המשפחה המזמרת // לאורך השנים

הוציאה משפחת ואך כ-80 שירים בשישה דיסקים ועוד סינגלים רבים. המילים לשירי הלהקה שאובות מן התנ"ך, מהתפילה וממשורות עבריים. בנוסף לכך נוכחים ביצירתם גם שירים מקוריים שכתבו בני המשפחה. "הרבה מהשירים זכיתי לכתוב ולהלחין בעצמי".

אם זה לא היה המסלול // ללמוד

ילדים קטנים לשיר".

ללב אין תחליף

האוטומטיזציה מחליפה את הפועלים, ורכב אוטונומי עלול להשביט את נהגי המוניות. כעת מגיח איום על נחיצותם של מומחים שהשקיעו שנות לימוד ארוכות, אנשים שהיו בטוחים שאת מה שהם יודעים מכונה לעולם לא תדע. ואולי אפשר להירגע קצת. עדיין נצטרך רבנים ומורים ורופאים ושחקנים, ובעיקר - שדכנים. כיום התכונות החשובות כדי להצליח מבחינה מקצועית הן לא זיכרון טוב או יכולת לשון כי אם מיומנויות רגשיות, סקרנות, יכולת תנועה, מקוריות וגמישות מחשבתית. ומעל הכול נמצאים האנושיות, החום, החיוך והלב. אף מכונה לא תוכל להיות תחליף לכל אלה.

מה אומר האימוג'י? היום כבר ויתרנו על הלבנת שיניים בלייב - וכמה זה חבל. הרי בחיוך יש גם את הקמטוטים סביב העיניים ואת הגומות ואת הסומק בפנים ואת הברק בעיניים. וגם על הקול ויתרנו - על הטון, על המקצב, על האינטונציה, על הצליל שהוא מעבר למילים. הפכנו לכתבנים מדופלמים. ולצער, גם אני. זה נוח ומהיר וחוסך זמן, ומי לא רוצה לחסוך זמן היום? אז לפחות כשאני כותבת מסרון קצר מדי או טעון מדי או ענייני מדי אני מנסה לצרף לו אימוג'י שיבטא במדויק את ההרגשה הכנה שלי כלפי המכותב שלי. אני מנסה לשדר רגש וסימפטיה מיוחדים עם אימוג'ים, אבל פעמים רבות אני דווקא בוחרת אימוג'י שמשדר רגש שהוא הפוך לכוונתי.

אני לא לבד, כך מתברר, וזה גם מדעי. חוקרים מאוניברסיטת מינסוטה ערכו מחקר ובדקו כמה אנשים באמת מבינים את האימוג'ים שהם שולחים או מקבלים. תוצאות המחקר הראו שרק באחד מעשרים מהסמלונים הנשלחים הייתה הסכמה גורפת בקרב הנשאלים בשאלה האם הוא מבטא רגש חיובי או שלילי, ועל קרוב לשבעים אחוזים הם לא הצליחו להגיע לפרשנות אחידה. בנוסף לכך, לגבי עשרים וחמישה אחוזים מהאימוג'ים הייתה אי הסכמה גורפת, כך שהתקבלו תוצאות קיצוניות לכאן ולכאן. אז שוב המסקנה היא שאין תחליף לשפת הלב.

תפילין טובות לבריאות. חוקרים מאוניברסיטת סינסג'יט מצאו כי הנחת תפילין משפרת את בריאות הלב וזרימת הדם. החוקרים סבורים כי ייתכן שהחסימה החלקית של זרימת הדם שמתרחשת כתוצאה מכריכת רצועת התפילין על היד מכינה את המערכת למצבים של התקף לב. החוקרים מצאו שזרימת הדם אצל מניחי התפילין טובה יותר, ונמצאו אצלם פחות מולקולות של ציטוקינים - סימנים דלקתיים אשר עלולים להזיק ללב.

אני לא יכולה להניח תפילין לצערי, ועוד לא נולדתי ברוריה אשת רבי מאיר, אישה שהייתי שמחה מאוד לפגוש לו הייתי חוזרת אחורה במנהרת הזמן לתקופת האמוראים. אבל מה שבטוח חימם את הלב שלי היה לראות את אהרן ברק מניח תפילין. בשבילי זה היה מרגש כמו היום שבו נודע כי נפל מסך הברזל ועשרות אלפי יהודים יוכלו לצאת מברית המועצות ולהגיע לארץ ישראל. ואולי גם כמו היום שבו בנו אנשי חב"ד מקווה טהרה ברמת אביב, או היום שבו הוכרז כי העם בחר פה אחד בממשלה ימנית ומסורתית לארבע השנים הבאות. ואולי זה כמו סצנה שלקוחה מעולם הדמיון שבה אני, הרבנית דוקטור, מלטפת כלב שירות ענקי. ●

תוצאות המחקר הראו שרק באחד מעשרים מהסמלונים הנשלחים הייתה הסכמה גורפת בקרב הנשאלים בשאלה האם הוא מבטא רגש חיובי או שלילי, ועל קרוב לשבעים אחוזים הם לא הצליחו להגיע לפרשנות אחידה. בנוסף לכך, לגבי עשרים וחמישה אחוזים מהאימוג'ים הייתה אי הסכמה גורפת. אז שוב המסקנה היא שאין תחליף לשפת הלב

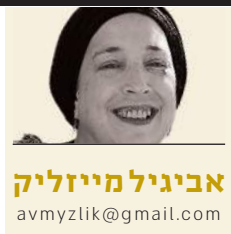
לב של כלב. כשאני רואה אותה מרחוק אני קופאת במקום. אומנם היא חברה שלי, אבל היצור האימתני שצמוד אליה ומתנשם בכבדות עם לשון ארוכה ומתנפנפת - הוא ממש לא חבר שלי. האישה המיוחדת הזאת עובדת כמאמנת לכלבי שירות ענקיים. וכך היא צועדת איתם הלוך וחזור ברחבי היישוב, בקניונים. היא נוסעת עם הכלב התורן ברכב והוא צמוד אליה 24/7. היא מעבירה לכלב השתלמות, מלמדת אותו צעד אחר צעד כיצד להדליק אנטנות, לשים לב לסימנים מדאיגים ולפעול במהירות.

הכלבים הללו הם הצלה בשביל אנשים עם מחלות שקופות למיניהן. חולה סוכרת שערכי הסוכר בדמו יורדים פתאום - הכלב מריח ומציל את חייו. חולה עם אפילפסיה לא מאוזנת - הכלב יכול להתריע על התקף כחצי שעה לפני שהוא מתרחש, ובכך להציל חיים ממש. אנשים עם חרדה חברתית שלא מסוגלים לצאת מהבית - הכלב מאמן אותם ומאפשר להם להתנייד. סובלים מפוסט־טראומה ובעיקר הלומי קרב שעלולים להתעלף, להסתגר או לצעוק כי פתאום מגיח פלאשבק לא צפוי והם חוזרים לזירת המלחמה ובכך נקטעים חיים שלמים, עם קושי להתנהל ועם הימנעות הנובעת מפחד - כלב השירות שליידם שומר עליהם בשפיות. זה מקצוע עם שליחות. בשלב מסוים הציעה לי שכנתי לנסות את כוחה באילוף הרופאה הפחדנית, בינתיים ללא הצלחה.

לראות דרך הרגליים. כלבי השירות שונים מכלבי הנחייה, שבדרך כלל מלווים אנשים עם נכות גלוייה - עיוורים, נכים וקשישים. מרבית הקניונים בישראל אינם מאפשרים גישה לכלבים שאינם כלבי שירות, כי יש מי שמנסים להכניס כלבים רגילים בתחפושת של כלבי נחייה. יש מעט קניונים שפותחים את שעריהם בפני כלבים כמו בתל אביב, שנחשבת לידידת הכלבים. ויש את מי שדואגים כביכול לזכויות בעלי החיים ומנסים לרפות את ידי העוסקים במלאכת אימון כלבי השירות, שירות יקר מאוד, אגב. מעניין אם הגורמים הללו נמנעים גם מללבוש מעילי פרווה, לנעול נעלי עור או לאכול ביצים.

בעוד שנים מספר ייתכן שהטכנולוגיה תוכל למצוא תחליף לכלבי הנחייה של כבדי הראייה, בעזרת נעליים מיוחדות שיעזרו לעיוורים לראות את העולם דרך הרגליים. הנעליים יכילו חיישנים ומצלמות זעירות שיוכלו להזהיר את מי שנעלים אותם מפני סכנות ומהמורות בדרך וליידע אותם מה מיקומם. או אז יתנהל דיון רפואי־הלכתי על השימוש בהן בשבת - כמו שהיה בנוגע לשימוש במכוניות אוטומטיות, מכשירי שמיעה ועוד.

זיכרון וידע הם לא הכול. נראה כי הטכנולוגיה משתלטת על חיינו. למשל, הבינה המלאכותית שומינה לכולם וכבר הגיעה למיליוני אנשים בתוך ימים ספורים. אפשר לנהל עם הבוט שיחה, לשאול אותו שאלות ולבקש ממנו לכתוב עבודת גמר לתואר. העברית שלו דורשת שיפור, בערך כמו שלי. הוא יכול להציע רעיונות להפעלות משפחתיות לחופש הגדול, לחגיגת חתונת הכסף ולערב גיבוש בעבודה. זה נוח, אבל יש לזה גם צד עצוב. האם נתחיל לוותר על כל מי שטרח כל כך הרבה שנים כדי לרכוש את הידע שהוון? התקדמות הטכנולוגיה דורסנית מבחינה תעסוקתית.

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

רפורמה שיפוטית

כמה קל לנו לשכוח אנשים, אבל מבט חדש על אותו אדם יכול לראות אותי באור אחר לגמרי. הסיפור של חברתי על הרופא של אביה הקשיש לימד אותי שתמיד אפשר גם אחרת

בתוך הראש שלנו יושב איזה טיפוס נרגן עם מקטרת וכובע משובץ ונותן כותרת לכל מי שאנחנו רואים. מדהים אותי לגלות לא פעם איך בזמן שאני נמצאת בסביבה של אנשים זרים - כמעט בלי לשים לב אני מקטלגת כל אחד מהם, כשחוש הביקורת שלי ממהר לחלק קביעות שליליות ומוצא פסול ברבים מהם רק בגלל פרט שולי כזה או אחר. הבעיה היא שאחרי שכבר קבעתי דעה שלילית על מישהו, קצת קשה לי לסתת ולשנות אותה. לכן התפעלתי מאוד מהסיפור שסיפרה לי חברתי הקרובה ולמודתי ממנו המון. לשמחתי היא הסכימה שאכתוב אותו כאן.

מה יהיה עם אבא?

"אבי אלמן, מתקרב לגיל שבעים, והוא סובל מכל מיני תופעות לא פשוטות של הגיל. הוא חי לבד עם המטפל שלו ואנחנו משתדלים לעזור לו ככל יכולתנו. יש לו רופא משפחה מהסוג הוותיק והטוב, דוקטור טאובמן. הוא מלווה אותנו כבר תקופה ארוכה מאוד ואבי סומך עליו בעיניים עצומות. למרבה המזל, מדובר באדם עדין נפש שמבין שהיחס המכבד וההערכה הם צורך עצום כשמדובר באנשים בגיל הזהב. כל ביקור של אבי אצל הרופא נותן לו המון כוח, תקווה ואופטימיות, שבגיל הזה לא פעם נעלמת. הוא מתייחס אליו ממש כמו אל ידיד יקר ומעריך מאוד כל מילה שלו. לא פעם כשאנחנו, ילדיו, מתלבטים בשאלה רפואית כזו או אחרת, הוא מבקש שנשאל את דוקטור טאובמן, אפילו אם זה לא בתחום התמחותו. בשביל אבא, הרופא שלו הוא הסמכות האחרונה בכל קביעה רפואית.

"לכן, עד כמה נדהמתי כאשר בתום פגישה מהסוג הרגיל ביקש הדוקטור שאכנס אליו בימים הקרובים לבדי. מיהרתי לעשות זאת בחשש שמשוהו לא בסדר עם אבי, אך הרופא מיהר להרגיע אותי. לא קראתי לך בגלל אביך, כלומר כן, אבל לא בגלל מצבו הבריאותי. העניין הוא שקיבלתי קידום, מעבירים אותי להיות מנהל מחלקה בעיר אחרת ולא אוכל יותר לקבל חולים באופן פרטי. צר לי מאוד על אבא, אני יודע שהשינוי לא יהיה לו קל, אך במקומי עומד להגיע רופא חדש ומבטיח. אם תרצי להכיר אותו, בשבוע הבא מתקיים בקופה כנס בנושא רפואה וגיל הזהב והוא יהיה אחד המרצים. שמו דוקטור ברן".

להתבונן מחדש

"הרמתי שוב את מבטי, ולפתע, מול עיניי, החל הרופא פושט צורה ולובש צורה. פתאום משהו בזווית הראייה שלי השתנה וראיתי בו צדדים אחרים, עדינים ורכים יותר. הדברים שהוא אמר התחילו למצוא חן בעיניי, ובעקבותיהם הבחנתי שדווקא יש לו גישה מאוד מעניינת לאנשים מבוגרים. ממש מהפך אמיתי! מה שהפליא אותי היה המענה הכל כך מהיר לתפילה שלי, ובעיקר - למדתי מזה דבר עצום. לא פעם אנחנו קובעים דעה על אנשים רק בגלל רושם כזה או אחר, ומאותו רגע כמעט אין לנו סיכוי לשנות את דעתנו. אך ברגע שהחלטתי לחפש את הטוב, את החיובי, ולא להסתכל במבט מבקר - מיד מצאתי אותו. הרגשתי שהקדוש ברוך הוא רק חיכה לתפילה שלי כדי להראות לי כמה מעט אני יודעת ומבינה".

הרופא החדש ממש לא מצא חן בעיניי. לא ידעתי להסביר לעצמי במה העניין, אך הוא נראה לי הרבה פחות אנושי וחביב מהרופא הקודם. מרגע לרגע פחות סבלתי אותו והייתי מאוד מתוסכלת. מחר אני עומדת לבקר את אבא ואהיה חייבת לספר לו שהרופא האהוב עליו עבר לעיר אחרת ובמקומו הגיע רופא חדש

טרייפל פירות ברוטה שוקולד

אפשר לעשות אותו מעוגיות, מעוגה לבנה שיש בבית ואפילו משאריות של עוגת שוקולד, אבל המתכון של העוגה בטרייפל הזה הוא מתכון בסיסי שהולך איתי כבר שנים. זהו מתכון של שף קונדיטור צרפתי ובעיניי הוא מושלם, קל להכנה ותמיד עובד. אין בו אבקת אפייה והוא מבוסס על הקצפה של ביצים שלמות, רק חשוב להקפיד על זמן ההקצפה כדי שייצא קצף יציב במיוחד. בתוספת פירות ורוטב שוקולד זוהי חגיגת פירות נפלאה שקל להכין וכיף להגיש.

8 מנות

15 דקות
12 דקות

דרגת קושי:
קלה פלוס

לצייד:

3 כפות ריבה איכותי
כף או שתיים של ברנדי,
ויסקי או ליקר תפוחים
תותים, כננות, פירות יער
קפואים, מנצ'ו קפוא
50 גרם אגוזי לוז
80 גרם לקישוט (לדא חובה)

לעזרה:

4 ביצים
% כוס סוכר
% כוס קמח
2 כפות מלח

לקרם:

200 גרם שוקולד מריר או חלב
200 מ"ל שמנת מתוקה
או קרם קוקוס

מכינים את העוגה: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. שמים את הביצים והסוכר במיקסר ומקציפים במהירות הגבוהה ביותר במשך 8 דקות. בינתיים שמים את האגוזים בתבנית קטנה ואופים במשך 5 דקות או עד שהם מזהיבים והקליפה נסדקת. מוציאים, מצננים מעט ומשפשפים את האגוזים במגבת נייר להסרת הקליפות.

כשהקצף בהיר, תפוח מאוד והכפיל את נפחו פי ארבעה מכבים את המיקסר. מוסיפים פנימה את הקמח והשמן ומערבבים היטב בתנועות עטיפה עד שכל התערובת מתאחדת. משמנים נייר אפייה ומניחים אותו על תבנית התנור, יוצקים את התערובת על הנייר ומשטחים אותה באופן אחיד. אופים 10-12 דקות, עד שהעוגה זהובה וקפיצית למגע. מוציאים ומצננים.

מכינים את הקרם: מבשלים את השוקולד כשהוא שבור לקוביות יחד עם השמנת או קרם הקוקוס על אש בינונית תוך כדי בחישה עד לקבלת קרם אחיד. **מרכיבים את המנה:** בכוסות הגשה שקופות מניחים שכבה של עוגה ויוצקים עליה מהזיגוג. מסדרים עליו את הפירות בצורה נאה ויוצקים עליהם בנדיבות מקרם השוקולד. מסדרים עוד מעט פירות ואגוזים על השוקולד, מפזרים מעט פירורי עוגה מלמעלה, אגוזי לוז ועלי נענע ומגישים.

השבוע
ביום חמישי!!

חל"ה

פתרת? מקומך איתנו»

י"ח שבט | 9.2.23 | 16:30

יום פתוח

קמפוס לב - בנים | קמפוס טל - בנות

תואר שני Master

- כריית מידע DATA MINING
- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו אופטיקה
- מידענות טכנולוגית בבריאות*
- Health informatics **חדש**
- סיעוד - התמחות בגריאטריה, בטיפול תומך
- סיעוד - רפואה פנימית

הפקולטה לניהול B.A.

- חשבונאות ומערכות מידע
- מנהל עסקים - התמחות במדע הנתונים, משאבי אנוש, שיווק דיגיטלי.

הפקולטה למדעי החיים והבריאות

- סיעוד B.S.N.
- ביואינפורמטיקה B.Sc.
- מוכר להמשך לימודים לתואר ברוקחות של האוניברסיטה העברית.

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.

- פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
- הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
- הנדסת תוכנה
- הנדסת תעשייה וניהול
- מדעי המחשב

המכינה לאקדמיה

מכינת רענון | מכינה מלאה

בית מדרש/מדדשה בראשות הרב יוסף צבי רימון

שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חנם לבוגרי צבא ושירות לאומי
בכפוף לנהלי המרכז האקדמי לב

International Program:
Computer Science
Business Administration

מערך
מלגות
רחב

אחוז
השמה
גבוה

רמת
לימודים
גבוהה

ימי לימוד
מרוכזים

מבחן
תיל או
פסיכומטרי

*הענקת התואר מותנית באישור הסופי של המל"ג | נב"ח

המרכז
האקדמי
לב

www.jct.ac.il

3239*

קמפוס טל - רח' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים | 054-3939233
קמפוס לב - רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים | 054-3232080